

VĚRNÍ A PADLÍ
KNIHA DRUHÁ

Host

Dobrochů

JOHN
GWYNNE

Série, která slibuje stejnou míru komplexnosti a hloubky jako knihy Roberta Jordana z cyklu *Kolo času* či *Píseň ledu a ohně* George R. R. Martina.

LIBRARY JOURNAL

VĚRNÍ A PADLÍ
KNIHA DRUHÁ

Dobrodružství

JOHN GWYNNE

PŘELOŽIL PAVEL ČERNOVSKÝ
BRNO 2024

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Valour

Copyright © John Gwynne 2014

First published in 2014 by Tor, an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers International Limited

Cover illustration © Paul Young

Map illustration by Fred van Deelen

Translation © Pavel Černovský, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2235-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-2236-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2237-8 (MobiPocket)

*Věnováno Harriett, nejstatečnější duši, co znám.
A mámě s tátou. Kéž byste to mohli vidět. Oba mi chybíte.
A samozřejmě Caroline prostě za to, jaká jsi.*

SEZNAM POSTAV

ARDAN

Anwarth — válečník z Dun Carreg, otec Farrella. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg.

Brenin — zavražděný král Ardanu.

Brina — léčitelka z Dun Carreg, majitelka mluvící vrány jménem Craf. Uprchla s Edanou z dobyté Dun Carreg.

Corban — válečník z Dun Carreg, syn Thannona a Gwenith, bratr Cywen. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg.

Cywen — z Dun Carreg, dcera Thannona a Gwenith, sestra Corbana. Považována za zabitou při dobytí Dun Carreg.

Dath — rybář z Dun Carreg, syn Mordwyr a kamarád Corbana. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg.

Edana — princezna Ardanu, dcera Brenina. Po smrti Brenina by měla být dědičkou ardanského trůnu, nyní je však na útěku.

Evnis — rádce a vrah krále Brenina a otec Vonna. Ve sprážení s královnou Rhin z Cambrenu.

Farrell — válečník, syn Anwartha a kamarád Corbana. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg.

Gar — štolba. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg.

Gwenith — manželka Thannona, matka Corbana a Cywen. Uprchla s Edanou z dobyté Dun Carreg.

Heb — dějepřavec z Dun Carreg. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg.

Marrock — válečník a lovcí, bratranec Edany. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg.
Mordwyr — rybář z Dun Carreg, otec Datha a Bethan. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg.
Pendathran — velitel vojsk krále Brenina. Evnis ho uvěznil v Dun Carreg.
Rafe — mladý válečník náležející k Evnisově pevnosti. Od dětství rival Corbana.
Thannon — manžel Gwenith, otec Corbana a Cywen. Zabil ho král Nathair při dobytí Dun Carreg.
Vonn — válečník, syn Evnise. Uprchl s Edanou z dobyté Dun Carreg.

BENOTH

Aric — obr z kmene Benothi, společník Uthase.
Balur Jednooký — obr z kmene Benothi.
Eisa — obryně z kmene Benothi, společnice Uthase.
Ethlinn — obryně z kmene Benothi, dcera Balura Jednookého, zvaná také Snící.
Fray — obr z kmene Benothi, společník Uthase.
Kai — obr z kmene Benothi, společník Uthase.
Morc — obr z kmene Benothi, chovatel červců.
Nemain — královna obrů z kmene Benothi.
Salach — obr z kmene Benothi, štítonoš Uthase.
Sreng — obryně z kmene Benothi, štítonoška Nemain.
Struan — obr z kmene Benothi, společník Uthase.
Uthas — obr z kmene Benothi, tajný spojenec a spiklenec královny Rhin z Cambrenu.

CAMBREN

Braith — válečník. Svého času vůdce zbojníků z Temného hvozdu, nyní lovcí královny Rhin.

Geraint — válečník, velitel vojsk královny Rhin.
Morcant — válečník, první rytíř královny Rhin.
Rhin — královna Cambrenu.

CARNUTAN

Mandros — král Carnutanu. Zabil ho Veradis v přesvědčení, že Mandros zavraždil krále Aquila z Tenebralu.

DOMHAIN

Baird — válečník, jeden z Degadů, Rathových zabijáků obrů.
Conall — válečník, levoboček krále Eremona. Bratr Haliona a nevlastní bratr Coralen. Při dobytí Dun Carreg se přidal na stranu Evnise.
Coralen — válečnice, společnice Ratha. Nemanželská dcera krále Eremona, nevlastní sestra Haliona a Conalla.
Eremon — král Domhainu.
Halion — válečník, první rytíř Edany z Ardanu. Levoboček krále Eremona, bratr Conalla a nevlastní bratr Coralen.
Lorcan — mladý princ Domhainu, syn Eremona a Roisin.
Maeve — nemanželská dcera krále Eremona, nevlastní sestra Coralen, Haliona a Conalla.
Nara — matka Coralen.
Quinn — první rytíř krále Eremona.
Rath — velitel vojsk Domhainu, lovec obrů.
Roisin — královna Domhainu, manželka Eremona, matka Lorcana.

HELVETH

Braster — král Helvethu, zranili ho v bitvě proti Hunenům v Haldisu.
Lothar — velitel vojsk Helvethu.
Ventos — cestující kupec.

ISILTIR

Eboric — válečník, lovcí Gerdy.

Gerda — odloučená manželka krále Romara, paní Dun Kellen, matka Haelana.

Gramm — kupec s koňmi a dřevem, pán usedlosti na severu Isiltiru. Otec Orgulla a Wulfa.

Jael — válečník z Isiltiru, synovec krále Romara a bratranec Kastella. Spojenec Nathaira z Tenebralu.

Kastell — válečník z Isiltiru a špička Gadraiů. Synovec krále Romara a bratranec Jaela.

Maquin — válečník z Isiltiru a špička Gadraiů. Štítonoš Kastella.

Orgull — válečník z Isiltiru, kapitán Gadraiů. Syn Gramma.

Romar — král Isiltiru. Zabili ho v bitvě proti Hunenům v Haldisu.

Tahir — válečník z Isiltiru a špička Gadraiů.

Thoris — válečník, velitel vojsk Gerdy v Dun Kellen.

Ulfilas — válečník, štítonoš Jaela.

Varick — pán Dun Kellen, bratr Gerdy a strýc Haelana.

Wulf — válečník, syn Gramma a bratr Orgulla.

NARVON

Camlin — zbojník z Temného hvozdu. Od nedávna spojenec krále Brenina a Edany z Ardanu.

Drust — válečník, štítonoš Owaina.

Owain — král Narvonu. Dobyvatel Ardanu — s pomocí Nathaira —, král Tenebralu.

Uthan — princ Narvonu, Owainův syn. Zavraždil ho Evnis na příkaz královny Rhin z Cambrenu.

TARBEŠ

Akar — kapitán svatého válečnického řádu Jeharů cestující s Veradisem.

Enkara — válečnice svatého řádu Jeharů. Jedna ze Stovky putující s Tukulem.

Javed — otrok a zápasník z jam ve Vin Thalunu.
Sumur — vládce svatého řádu Jeharů.
Tukul — válečník svatého řádu Jeharů, velitel Stovky.

TENEBRAL

Aquilus — zavražděný král Tenebralu.
Armatus — válečník, bývalý první rytíř krále Aquila.
Bos — válečník orlí stráže a znalec štítové hradby, přítel Veradise.
Ektor — syn Lamara z Ripy a bratr Krelise a Veradise.
Fidele — vdova po Aquilovi, nyní královna Tenebralu, matka Nathaira.
Krelis — válečník, syn Lamara z Ripy a bratr Ektora a Veradise.
Lamar — baron z Ripy, otec Krelise, Ektora a Veradise.
Marcellin — baron z Ultasu.
Nathair — král Tenebralu, syn Aquila a Fidele, ve sprážení s královnou Rhin z Cambrenu.
Orcus — válečník orlí stráže, štítonoš Fidele.
Peritus — velitel vojsk Tenebralu.
Rauca — válečník, kapitán orlí stráže a přítel Veradise. Zabil ho Gar při dobývání Dun Carreg.
Veradis — první rytíř a přítel krále Nathaira. Syn Lamara z Ripy a bratr Ektora a Krelise.

TŘI OSTROVY

Alazon — loďař.
Deinon — válečník, štítonoš Lyka a bratr Thaana.
Emad — štítonoš Heraka. Dozorce a cvičitel zápasníků z jam.
Herak — cvičitel boje v jámách.
Jace — člen Lykovy lodní posádky.
Lykos — vládce Vin Thalůňanů, národa pirátů obývajícíchho Tři ostrovy — Panos, Pelset a Nerin.
Thaan — válečník, štítonoš Lyka a bratr Deinona.

ZEMĚ VYHNANKŮ

Válku věčnou vedou věrní, vedou padlí,
hněv, jenž nemá konce, do světa lidí vnik.
Světloňoš po těle z kotle touží,
chce řetězy roztrhnout a válku znovu započít.
Dva zrození z krve, prachu a popele stanou se
rytíři Volby,
Temnoty a Světla.

Černé slunce zemi v krvi utopí,
Jasná hvězda s Poklady vjedno vejít musí.
Podle jmen poznáte je —
Vrah rodu, Mstitel rodu, Přítel obra, Jezdec
na draigovi,
Temná síla proti Tomu, kdo světlo s sebou přináší.
Jeden Přílivem se stane, druhý Skálou vlny bijící.

Před jedním bouřka a štít budou stát,
před druhým Ryzí srdce, a Černé rovněž tak.
S jedním jede Milovaný, s druhým Mstící ruka.
Za jedním synové Mocného, dobří Ben-Elim,
pod Velkým stromem srocení.
Za druhým touží přejít most Kadošim — Znesvěcení,
přinutit svět by na koleno pad.

Vyhlížež oba, až král nejvyšší zavolá, až vojáci
stínu vyjedou,
až se bílostěnný Telassar vylidní, a na severu
knihu naleznou.

Až se bílí červci z doupat vyplazí,
až prvorození zpět si vezmou ztracené a ze spánku
Poklady se probudí.

Zem i nebe budou křikem varovat, ohlašovat
válku běd.

Z kostí země se krvavé slzy vyroní a zimní slunovrat
promění den jasný v černou noc.

UTHAS

Rok 1142 věku vyhnanství, měsíc zrození

Na vyvýšeném stupínku uprostřed síně podobající se jeskyni spočíval — jako obrovská masa černého železa — kotel. Na stěnách plály modrým plamenem pochodně jako hrozny světla přerušující jednolitou temnotu. Stíny halily síň po celém jejím obvodu a v nich se pohybovaly jakési dlouhé a masité tvary.

Obr Uthas z rodu Benothi kráčel ke kotli, jeho stín klouzal po stěnách. Uthas vystoupal po schůdcích a stanul před kotlem. Ten byl naprosto černý, jako by pohlcoval světlo pochodní, stravoval ho a nepropouštěl ani jediný paprsek, který by se odrazil. Uthasovi se na chvíli zdálo, že se kotel zachvěl, slabě zatepal jako nějaké choré srdce.

Ode dveří síně dolehl k Uthasovi tlumený hlas, obr se však ani nepohnul, jen dál upíral oči na kotel.

„Co je?“ ozval se nakonec.

„Posílá pro tebe Nemain, Uthasi. Snící se prý už začala probouzet.“

Obr si povzdychl a otočil se k odchodu. Ještě se konečky prstů dotkl studeného břicha kotle. Ztuhl.

„Co se stalo?“ zavolal ode dveří jeho štítonoš Salach.

Uthas naklonil hlavu ke straně, zavřel oči. *Hlasy. Volají mě.* „Nic,“ zamručel. Nevěděl jistě, zda ty hlasy slyší, nebo jen cítí. „Už brzy,“ vydechl, když odtrhl prsty od studeného kovu.

Uthas vykročil ke vchodu. Ze stínů se cosi vyplazilo. Zatarasilo mu to cestu, klouzavým pohybem ho to obkroužilo. Červec, jehož bílé šupiny

se zableskly, když zvedl svou plochou hlavu do výšky a upřel na Uthase chladný, neživý pohled. Obr zůstal stát, nehybně a tiše, nechal se od červce očichat. Přitom ho krátce bodl neklid, ale pak se had zase odplazil, jeho tělo se vinulo ve smyčkách zpět do stínů k ostatním jeho druhům a Uthas si vydechl.

„Tak jdeme,“ prohodil, když míjel Salacha. „Ať nenecháme Nemain čekat.“

Když míjel stráže u vchodu do síně, zasmušilé a oděné od hlavy k patě do železa a kožešin, letmo na ně pohlédl. Za zády ho provázel zvuk Salachových kroků. Mlčky procházeli nitrem Muriasu, poslední pevnosti obrů Benothi. Nacházela se hluboko v horách kraje Benothu, vytesaná do šedivé, věčně mlhou pokryté země.

Po čase dospěli k širokému schodišti, které se ve spirálách vytrácelo nahoru do tmy. Zakrátko už si Uthas láteřil pod vousy: jak stoupal výš a výš, zakusovala se mu do kolene dávná bolest.

„*Bitseach*,“ zaklel s pomyšlením na Nemain, která na něj čekala až na samém vrcholu téhle vysoké věže. Salach se za jeho zády uchechtl.

Konečně stanuli přede dveřmi. Salach kývl na vojačku, která u nich stála jako stráž. Sreng, štítonoška královny Nemain. Otevřela jim.

Místnost byla stroze zařízená — kromě velikého, kožešinami zakrytého lože tu stálo jen málo dalšího nábytku. Na posteli ležela žena, vychrtlá, zbrocená potem. Škubala rukama i nohama. U ní seděl bělovlasý obr, jehož velikánské tělo se taktak nacpalo do židle, a držel ji za ruku. Zvedl oči k Uthasovi se Salachem a upřel na ně pohled. Místo jednoho oka mu ve tváři zela stará, jizvami opletená díra.

„Jednooký.“ Uthas pokynul hlavou. „Jak se jí vede?“

Balur Jednooký pokrčil rameny.

„Kde je Nemain?“

„Tady jsem,“ ozvalo se a Uthas se podíval do vzdáleného kouta komnaty. V klenutých dveřích stála postava rámovaná bledým denním svitem.

Nemain, královna obrů Benothi. Na balkoně za jejími zády se shlukovali krkavci. Jeden jí přeletěl na rameno.

„Má královno,“ pozdravil Uthas a sklonil hlavu.

„Vítej zpět,“ odpověděla královna. Mléčnou, hranatou tvář jí rámovaly vlasy černé jako nejhlubší noc. „Jaké neseš zprávy?“

„Události na jihu se dávají do pohybu,“ odpověděl Uthas. „Narvon válčí s Ardanem a vojska Cambrenu pochodují na východ.“ Odmlčel se, zhluboka se nadechl, další slova mu zamrzala na rtech. Báł se odezvy, kterou očekával. „Naši nepřátelé válčí mezi sebou. To by mohla být vhodná chvíle pro nás: můžeme zaútočit a znovu si vzít, co nám kdysi patřilo.“ *Prosím, Nemain, vydej rozkaz. Ušetři mě toho, co budu muset udělat, pokud odmítneš.*

Nemain se usmála, ačkoli veselí v tom bylo pramálo. „Udeřit na jih? Náš lid je zlomený, Uthasi — to víš sám. V téhle pevnosti je nás příliš málo, a o jihu, který nám kdysi patřil, ani nemluvě. Kromě toho teď máme jiný úkol.“ Vyšla na balkon.

Uthas si povzdychl a následoval ji na okraj balkonu, studený vzduch ho štípal do kůže. Dolů prudce padala stěna útesu, v hlubinách zahalená do mlhy, do dále se táhlo moře černé žuly a bílého sněhu a štrapatých vřesovišť. Kolem balkonu kroužili krkavci, klouzali po vířících proudech. Jeden zakrákal a obloukem přistál vedle Nemain. Ta bezděky natáhla ruku a podrbala ho na hlavě. Krkavec zaklapal zobákem.

„A co na západě?“ zeptala se. „Co dělá Domhain?“

Uthas pokrčil rameny. „O tom moc nevíme. Můžu jen hádat, že Eremon stárne a ve své stařecké dětinnosti se nechce do ničeho pouštět. Jenže ten *bandraoi* Rath nás tam nechce pustit,“ odplivl si. „Nedá si pokoj. Naše průzkumníky pronásleduje, plení naši zemi — on a ti jeho lovci obrů. Utrpěli jsme několik dalších ztrát.“

„Ach,“ sykla Nemain, oči se jí zableskly rudě. „Sama bych netoužila po ničem víc než vytáhnout do boje a dobýt zpět to, o co jsme přišli; připomenout Rathovi, proč nás tak strašně nenávidí.“

„Tak to uděláme,“ naléhal Uthas a pocítil, jak mu začíná vřít krev, jak vyšlehla naděje.

„Nejde to,“ odmítla Nemain. „Musíme chránit kotel. Nikdo ho nesmí znovu použít. Nesmí padnout do špatných rukou.“

Uthase ta slova udeřila jako rána kladivem. Slova, která zpečetila jeho budoucnost.

„Ale co se děje za našimi hranicemi, to vědět musíme. Domhain nám nesmí zůstat nepřístupný. Povedeš výpravu na jih a zjistíš o Eremonových plánech všechno, co se dá.“

„Jak poroučíš, má královno,“ odpověděl Uthas.

„Vyber si s sebou, koho chceš, ale ať jich není moc. Rychlost vám poslouží líp než síla. A nepřilákejte k sobě Rathovu pozornost.“

„Udělám, jak říkáš.“

Z komnaty za jejich zády se ozval ostrý výkřik. Žena na loži se zprudka posadila, na obličej se jí lepily vlasy ztmavlé potem, oči měla divoké a vyvalené. Balur jí sevřel ruku a cosi zamumlal.

„Ethlinn, co jsi viděla?“ chtěla vědět Nemain.

Bledá žena se přerývavě nadechla. „Oni přicházejí,“ odpověděla šeptem. „Kadošim se blíží. Oni přítomnost kotle cítí. Černé slunce míří sem, aby jim dal tělo. Jdou si pro kotel.“

CYWEN

Cywen přicházela ke smyslům pomalu, jako když se plíží příliv.

Nejdřív jen cítila. Tupou tepající bolest v hlavě, v rameni, v boku. Bolelo ji všechno, jak si brzy uvědomila, ale tahle místa nejhůř. Pak slyšela. Sténání, tlumené hlasy, dusot kroků, něco odtahovaného pryč, škrábání, a za tím vším křik racků a vzdálený hukot moře. Zkusila otevřít oči — jedno bylo zalepené a nešlo otevřít. Denní svit se jí zabol do hlavy jako dýka. *Kde to jsem?* Rozhlédla se kolem sebe. Viděla vojáky v rudých pláštích, jak vláčí mrtvá těla přes dlážděnou dvoranu, na kamenech za sebou nechávali krvavé šmouhy. Mrtvolky házeli na vršící se hromady.

Najednou se jí všechno vrátilo jako povodeň, vzpomínka se srážela se vzpomínkou: jak mluvila na hradbách s Marrockem, jak viděla Evnise dole na nádvoří, vzpomněla si na černě oděné vojáky na hradbách, na otevírající se bránu, na *Conalla*...

Pod sebou měla cosi měkkého. Ležela natažená na těle, ženském těle, které na ni upíralo své neživé oči. Cywen se vrávoravě zvedla, svět se s ní zatočil. Chvilí trvalo, než se opět ustálil.

Kamenná brána zela dokořán, z pevnosti i do ní procházeli v řídkém proudu lidé, většinou v rudých pláštích Narvonu. Bledé nebe brázdily sloupy černého dýmu, na které dorážel vánek od moře a rozmýval hranici mezi tím, kde končil kouř a kde začínalo nebe.

Bitva je tedy prohrána. Dun Carreg padla.

Pak se skrz mlhu v hlavě prořízla další myšlenka. *Moje rodina.*

Zadávala se na těla poházená kolem ní. Vzpomněla si, že se zřítila spolu s Conallem, toho ale mezi mrtvými neviděla. Před vnitřním zrakem jí probleskly obličejové mámy s tátou, Corbana a pak Gara. Kde jsou všichni?

Aniž jí v tom kdokoli bránil, odešla z dvorany a pomalu se ploužila ulicemi pevnosti. Míjela ležící těla mrtvých. Ta byla všude, někde v celých kopách — tam, kde zuřily nejprudší boje. Někteří dosud zůstávali zaklesnutí v morbidních objetích. Cywen se blížila k tvrzi, pach kouře a ohně sílil. Nohy ji zanesly do stájí. Tady bylo víc vojáků, červenokabátníků tisících vyplašené koně. Krátce zahlédla Corbanova hřebce Štíta, pak zase zmizel, ztratil se jí ve stádu, které se tu srocovalo.

Kde je Gar?

Jako ve snách kráčela dál, prohlížela si obličejové mrtvých, hledala rodinu a s každou další tváří, která jim nepatřila, pocítila úlevu. Hledala dál, stále horečněji, až se ocitla na dvoře před hodovní síní.

Tady ležela další hromada těl, větší než ta u Kamenné brány. Všude byli vojáci, pokrytí ranami, popelem a krví. V jednom koutě uviděla šedé pláště Ardanu, poražené vojáky sehnané na jedno místo, mnohé zraněné. Hlíдалo je několik Owainových mužů.

Ze síně se ozval hlasitý ryk. Něco — prkno, desku stolu — vynášeli ze dveří. Cywen se dívala, jak to vzpřímili a se zaduněním opřeli o jeden ze sloupů, které podpíraly vchod. Ke dřevu bylo připevněné tělo, zalité krví, ale stále rozpoznatelné. Cywen se zvedl žaludek.

Brenin. Hlava mu padala, paže měl zkroucené, zápěstí a kotníky přibité k prknu. Kolem rány v hrudi se rozlévala veliká krvavá skvrna. Cywen vyplivla na dlažbu pramínek žaludečních šťáv. Všude kolem se na kameny tiše snášela smítka popela jako černý sníh.

Otřela si pusou a klopýtala ke dveřím do síně, oči nespouštěla z Breninovy mrtvolky.

„Prosím, Elyone, Otče všech,“ modlila se, „ať moje rodina ještě žije.“ Před králem se zastavila, zůstala na něj zírat, až do ní vrazil nějaký voják a vyštěkl, aby se klidila z cesty. Vrhla na něj zlostný pohled.

Z nitra síně dolehl na dvůr jakýsi hluk, rozruch — křik mužů, hluboké vrčení. *Bouřka?*

Pak už Cywen letěla skrz otevřené dveře a mrkala, jak se jí oči snažily přizpůsobit šeru uvnitř. Všechno bylo vzhůru nohama. Stoly a židle převrácené, trámy zčernalé a zuhelnatělé od ohně, oblaka dýmu se stále vznášela u krovů tam, kde byly plameny uhašeny teprve nedávno. Stála tu spousta lidí. Cywen viděla Owaina mluvit s Nathairem, stáli v obklopení těch černě oděných vojáků, kteří vzali útokem brány do pevnosti. Mezi nimi i Eavis s Conallem. V útrobách jí vzplál hněv a ruka jí bezděky zaletěla k opasku s noži. Zamračila se, když si vzpomněla, že všechny nože vrhla včera v noci na hradbách.

Její pohled pak znovu upoutal rozruch, který ji sem prve přilákal. Skupinka vojáků cosi chňapajícího, vrčícího.

„Prostě ho zabij,“ slyšela jednoho z vojáků a zahlédla záblesk ostrých bílých zubů, ploché čenich, žíhanou srst.

„Buddai,“ vydechla šeptem a rozeběhla se k němu, loktem si razila cestu skrz zástup vojáků.

Stáli v půlkruhu okolo Buddaie, obrovského psa se skloněnou hlavou a vyceněnými tesáky.

Cywen se vrávoravě zastavila, když se veliká psí hlava prudce otočila na ni a tlama chňapla. Vtom ji poznal. Zakňučel, váhavě zavrtěl ocasem radostí z toho, že na tomto místě smrti vidí někoho známého, někoho ze smečky. Vrhla se k němu, objala ho rukama kolem krku a zabořila mu tvář do chlupů. Dlouhou chvíli tak zůstala, slzy se vlévaly Buddaiovi do srsti. Pak se odtáhla, nechala si olíznout tvář a podívala se pod sebe.

„Tak proto jsi tady,“ zamumlala. Na zemi ležel natažený její táta, oči skelné, prázdné, tělo poseté ranami, pokryté černě zasychající krví. S hlubokým vzlykem poklekla vedle Thannonova těla a jemně ho konečky prstů pohladila po tváři. *Jsou tedy mrtví všichni?* Položila hlavu Thannonovi na hrud. Buddai se k ní přitiskl a štouchl Thannona čenichem do ruky. Ta pleskla o zem.

„Holka,“ řekl jakýsi hlas a do zad ji dloubl tupý konec kopí.

„Co je?“

„Musíš uhnout,“ řekl ten muž, starší voják s rudým vousem prokvétajícím stříbrnými pramínky.

„Ne,“ odsekla a ještě pevněji sevřela otce.

„Musíme vyklidit síň a ten čokl nás k němu nechce pustit.“ Šťouchl kopím do Thannonovy boty. Buddai zavrčel. „Jestli toho psa dokážeš odvést, tím líp. Jinak nám nezbude než ho zabít.“

Zabít ho. Už žádnou další smrt.

„Já... ano,“ souhlasila Cywen a otřela si oči i nos. Klekla si před Buddaie, pohládila ho oběma rukama. Srst na plecích se mu slepila zaschlým strupem a Buddai kníkl, když mu ohmatala ránu. „Pojď se mnou, Budsí,“ zašeptala, „jinak tě taky zabijou.“ Pes jen naklonil hlavu a zíral na ni nechápajícíma očima.

Cywen vstala, o pár kroků poodešla a zavolala ho. Buddai váhavě pokročil, pak se otočil na svého pána a lítostivě zakňučel.

„Tak pojď, Budsí. Jdeme.“ Cywen se plácla dlaní o stehno a tentokrát k ní přišel. Rudovousý voják kývl hlavou a vrátil se ke své práci.

Nikdo jiný si Cywen nevšímal. Byla prostě jen další zakrvácenou přeživší z předchozí temné noci. Všichni vojáci v síni měli plno práce s čištěním podlah, s ošetřováním zraněných. Owain s Nathairem byli stále pohlceni hovorem, ačkoli Cywen si všimla, že štítonoš tenebralského krále — onen černě oděný voják jménem Sumur — na ni upřeně zírá.

„Jdeme, Buddai,“ řekla Cywen. „Musíme se odsud rychle klidit.“ Otočila se k východu ze síně a se zaduněním do někoho narazila.

„Uf,“ zachrčel ten muž. „Dávej bacha, kam — Ty!“

Cywen stála jako přimrazená, jen zírala na muže, se kterým se srazila. Byl to Rafe.

Lovčího syn na ni upíral zlý pohled. Buddai zavrčel a Rafe o krok couvl.

Světlé vlasy měl zvlhlé a zašpiněné popelem, zarudlé oči lemované temnými kruhy. Takže nedávno brečel. Jednu nohavici měl rozříznutou, těsně nad kolenem, a zasychající krev sahala až k botám. Nad ranou měl nohu pevně ovázanou rozedraným obvazem.

„To mi udělal tvůj bratr,“ řekl, když sledoval její pohled ke své zraněné noze. „Za to mi taky zaplatí.“

„Ban,“ vydechla Cywen. Srdce se jí zmínkou o bratrovi sevřelo. „Takže ještě žije.“ Skoro se až bála tu myšlenku vyslovit nahlas.

„Možná, ale nadlouho ne. My ho chytíme, chytíme je všechny.“

„Všechny? Koho ještě? Mámu? Gara?“

Rafe na ni jen hleděl, pak se pomalu usmál. „Zůstala jsi tady úplně sama, holčičko? Začni si na to zvykat.“

Pocítila nával vzteku, v tu chvíli nenáviděla Rafea víc než kohokoli jiného do té doby. Znovu sáhla po nožích a tiše zaklela, když si vzpomněla, že jsou pryč. „Zrádce,“ sykla.

„To záleží, jak se na to díváš,“ odpověděl Rafe, ale stejně se zamračil. „Jak to vidím já, můj pán je Evnis. Dělán, co on přikazuje. A ten je alespoň na straně vítězů, jak se mi zdá.“

„Prozatím,“ zamručela Cywen.

„V pevnosti teď panují nové poměry.“ Rafe na ni zavrtěl prstem. „A jestli to rychle nepochopíš, špatně dopadneš. Měla bys začít dávat pozor, jak se chováš. Všichni tvoji ochránci tě opustili. Asi nebudeš zase tak důležitá, co? Proč myslíš, že tě tu nechali?“ Zazubil se. „Přemýšlej o tom.“

Cywen mu chtěla jednu vrazit. Jeho slova byla ostrá, bodala hluboko jako jeden z jejích nožů. Zatála pěsti. Ale věděla, že pouštět se s kýmkoli do rvačky zrovna teď není dobrý nápad.

Rafe se jí podíval přes rameno a Cywen sledovala jeho pohled. Zrovna mu pokynul Evnis, vedle něj stál Conall. „Ještě se uvidíme,“ řekl Rafe. „A nemusíš se bát. My už ti rodinku najdeme.“ Ušklíbl se a s nepříjemnou grimasou na rtech si pomalu přešel prstem přes hrdlo, od ucha k uchu. Než si Cywen stihla uvědomit, co dělá, přiskočila blíž a vrazila mu kolenem do rozkroku.

Rafe se zhroutil a s úpěním se stočil na zemi do klubíčka.

„Drž se dál ode mě i od mojí rodiny,“ vyštěkla Cywen, pak za sebou uslyšela smích. Ten rudovousý voják ji sledoval a s ním i hrstka dalších.

„Ty a ten pes, dobře se k sobě hodíte,“ prohodil voják. Usmál se a Cywen zrudla. Kousla se do rtu, aby zadržela zlostná slova. Měla by se raději klidit. Sklopila pohled a zamířila k otevřeným dveřím, Buddai těsně za ní. Když vykročila do slunečního svitu, ještě se letmo ohlédla. Rafe se zrovna zvedal ze země. Sumur jí pořád upřeně sledoval.

Cywen pohltila touha jít domů, probíhala ulicemi, Buddai kulhal vedle ní.

Když otevřela dveře a vkročila do kuchyně, skoro očekávala, že uvidí mámu, jak se ochomýtá u plotny, tátu, jak sedí u stolu a něco jí. Dokonce

i zavolala a doufala, že jí někdo odpoví. Prohledala každou místnost, až se ocitla zase zpátky v kuchyni. Dům byl prázdný, stejně studený a bez života jako tátovy oči.

Kde jsou?

„Pryč,“ zašeptala. Vydralo se z ní vzlyknutí a zakymácela se. Musela se chytit stolu.

Všichni pryč. A mě tu nechali. V hlavě se jí hlasitě ozvala Rafeova slova. *Jak mě tu mohli jen tak nechat?* Podívala se na Buddaie a ten jí pohled důvěřivě opětoval. Jako vlna se přes ni převalila vzpomínka na otce, celého od zasychající krve, s těma strašlivě prázdnýma očima. Zatoužila, aby tu s ní byla máma a držela ji, konejšila ji. A Ban, její bratr, její nejlepší kamarád. Proč ten ji opustil? Ze rtů jí unikl další vzlyk a pak se zhroutila na zem, objala Buddaie a začala mocně a usedavě plakat. Žíhaný pes jí olízl slzami smáčenou tvář a stočil se jí ochránářsky kolem těla.

VERADIS

Veradis si lokl vody z koženého měchu, trochu si nalil i na hlavu a krk. Stál se svými muži v půlkruhu před velkým vchodem do podzemí Haldisu, před poslední baštou zbývajících obrů Hunenů. Dovnitř zmizeli před pouhým okamžikem Calidus s Alcyonem a přes dvě stovky dalších vojáků.

Ostatní, co přežili bitvu s obry, se postupně trousili na prostranství před vchodem. Veradis jim vyslal v ústrety púltucet průzkumníků, aby sem klopytající vojáky dovedli.

„Z toho vyprahne, co?“ prohodil s úsměškem Bos, Veradisův kumpán ve zbrani. „Z toho zabíjení obrů.“

Velký válečník krvácel z rány na uchu, krev mu zasychala ve vlasech. Veradis si najednou uvědomil, že je to víc než rána — kamarádovi pořádný kus ucha chyběl.

„Kde máš helmu?“ zeptal se.

„Ztratil jsem ji.“ Bos pokrčil rameny. Sáhl si na ucho a podíval se na zakrvácené prsty. „Lepší než ztratit hlavu.“

„O tom by se dalo debatovat,“ usmál se Veradis a podal kamarádovi měch.

Bos pil zhluboka. „Až tohle budeme vyprávět Raucovi, co?“

„To jo,“ souhlasil Veradis. „Jestli se odsud dostaneme.“ Podíval se po okolních mohylách, z nichž každá byla dvakrát vyšší než člověk a v každé měl hrob jeden obr. Studený vítr k nim pořád z různých míst zanášel zvuky bitvy, slabé a plné ozvěň. Za mohylami se do všech stran tyčily stromy Fornského lesa. Za Veradisovými zády se do výšky vypínala skalní stěna pokrytá obrovskými rytinami — otevřený vchod v patě skaliska vedl do temnoty.

Horečka bitvy pomalu opadala a místo ní se začínaly ozývat Veradisovy zmožené svaly, únava a pulzující bolest v obličejí. Zvedl ruku a vytrhl si z tváře třísku tam, kde obrova sekyra rozštípla štít, prorazila si cestu železnou obrubou a mrštila mu úlomky dřeva do tváře.

Mnoho z Veradisových pěti set vojáků padlo v bitvě mezi mohylami, ale ti, co přežili, stáli hrdě. Věděli, že to oni zvrátili bitvu, že to jim se podařilo pomocí štítové hradby proměnit porážku ve vítězství.

Brasterovo i Romarovo vojsko bylo rozprášeno. Obě podlehla magii a železu obrů. Sám Braster byl sražen ze sedla, z bitevního pole ho vynesli zraněného a v bezvědomí. Král Isiltiru Romar odvedl svou skupinu vojáků za zbývajících Huneny skrz černou bránu. A i když Romar nebyl podle Calida než zadřený trn, který klade Nathairovi a jeho věrným odpor takřka na každém kroku, Veradis mu přesto nezáviděl bitvu, která je čeká v těsném prostoru temných tunelů.

Zejména ne poté, co Calidus naznačil, že nastal čas proti vzpurnému králi krutě zakročit. Jenže to je Calidova věc. Nathair dal Veradisovi jasně na srozuměnou, že mu nad Calidem nesvěřuje žádnou moc, že ten muž má povoleno jednat, jak sám uzná za vhodné. A k tomu, aby Calidus prosadil svou vůli, měl k ruce Jehary.

Co se stane, stane se, pomyslel si Veradis. Romar sám pro něj mnoho neznamenal, jenže tam dole v tunelech byli teď i jeho přátelé. Kastell s Maquinem. Oba patřili ke Gadraiům, elitním vojákům krále Romara. Veradis by nerad, aby zrovna ti dva přišli k újmě. Alespoň je varoval, nebo se o to přinejmenším pokusil. Co víc mohl dělat?

Zatímco Veradis upíral oči do tunelů, dolehl k němu náhle hluk — řinčení železa, tlumené výkřiky.

Bos mu poklepal na rameno a kývl směrem k mohylám. Jeden z průzkumníků se vracel.

„Něco jsem našel,“ vydechl průzkumník, hrud' se mu zdvíhala.

„Co?“

„Dveře, skryté. Slyšel jsem hlasy a ještě něco. Znělo to divně.“

Veradis dal dohromady tucet mužů, velení nad zbytkem předal Bosovi a pak vyrazil za průzkumníkem. Ten je vedl pěšinou mezi mohylami. Všude panovalo strašidelné ticho.

Mohly skončily. Místo nich se objevily kamenné domy, natěsnané na sebe, v nich nic než stíny. Veradis a jeho muži teď postupovali pomaleji, protože museli dávat pozor, aby na ně někde ve tmě nečíhali obři.

„Tamhle,“ ukázal průzkumník na skalní stěnu.

Skála byla hustě porostlá popínavými šlahouny. Veradis napínal zrak, ale nic zvláštního neviděl.

„Ne, tamhle,“ opakoval naléhavě voják a vyrazil vpřed. Zastavil se před srázem a botou odhrnul trochu hlíny, čímž odkryl úchyt. Byl připevněný ke dveřím v zemi.

Veradis si klekl, přiložil ke dveřím ucho. Nejdřív neslyšel nic, ale pak se zcela zřetelně ozval tlumený výkřik, jako od dítěte.

Veradis ukázal na úchyt, vydal šeptem rozkaz. Dva vojáci sevřeli držadlo, zbytek se rozprostřel kolem dveří, zbraně tasené.

„Ted,“ rozkázal Veradis a dveře se otevřely.

Dolů vedly široké schody, do díry padlo sluneční světlo a odhalilo tváře zírající vzhůru. Mnoho tváří. Tváří obrů, ačkoli Veradisovi na nich něco okamžitě připadalo divné. Jiné.

Než stihl něco udělat, ozval se řev a jakási postava se hrnula nahoru po schodišti a rozmachovala se válečným kladivem. Za zády obra vykřikly hlasy. Veradis uskočil, kladivo ho minulo, narazilo do jiného vojáka. Zapraskaly kosti, muž se zhroutil k zemi, obr se hnál dál, další muži letěli vzduchem.

Veradis se svými vojáky obra obklíčili. Ten jim zuřivě nadával, vzpurně se otáčel na všechny strany. Veradis vystřelil vpřed, bodl, stáhl se. Obr zařval a otočil se, ale to už se na něj vrhli ostatní Veradisovi vojáci, všichni bodali. Obr vztekle zavřeštl, zaútočil proti kruhu kolem sebe, jednoho vojáka poslal k zemi. Sekly meče. Obr udělal pár nejistých kroků, pak se zhroutil, travou se rozlila krev.

Veradis chvíli jen stál a ztěžka dýchal. Pak pokročil k padlému tělu a dloubal do něj botou. Ten už nevstane.

„Vylezte ven,“ přikázal Veradis do dveří v zemi. Jedinou odpovědí mu bylo ticho. Zadíval se dovnitř, viděl postavy ve stínech, kam nedosáhlo slunce. „Nejsem takový hlupák, abych lezl dolů. Jestli tam zůstanete, všichni uhoříte,“ řekl hlasitěji. Stále žádná odpověď. Pokrčil rameny a otočil se.

„Jsou to jen děti,“ zavrzal jakýsi hlas z temnoty. „Vydeme ven. Prosím, nezabíjejte je.“

Děti obrů. To je tedy den. „Tak lezte. Jestli je to tak, jak říkáte, my krveprolití nezačneme.“ Veradis ustoupil, rukou dal varovné znamení svým mužům.

Z díry v zemi se vynořila postava, vysoká a široká. Obryně — žádný převislý knír, i když svaly měla jako kterýkoli muž. Prsa měla převázaná černou kůží a v rukou volně držela válečné kladivo. Její tmavé oči přeskočily z Veradise na obra ležícího v trávě obličejem dolů. V tváři se jí mihla bolest.

Veradis jí ukázal, aby šla dál. Udělala několik váhavých kroků, pak cosi nesrozumitelného pronesla a začali se objevovat další.

Veradis zamrkal. Bylo jich něco mezi dvaceti a třiceti. Dosahovali nejružnějších výšek, od menších než on po vyšší a mnoho něco mezi tím. Byli svalnatí, ač štíhlejší než plně dorostlí obři, paže a nohy měli delší, skoro nemotorné, jako čerstvě narozená hříbata. Na některých tvářích rašily chomáčky vousů, většina obličejů však byla hladká, a působily nějak jemněji, ještě bez těch ostrých hran dospělých obrů, které Veradis vídal dosud. Někteří drželi zbraně, dýky dlouhé tak, že by to pro Veradise byl meč, jeden či dva — ti větší — svírali kladiva nebo sekyry. Všichni vypadali vyděšeně, na vázkách mezi útekem a útokem. Veradis cítil napětí, věděl, že stačí sebenepatrnější chyba a situace se zvrtné v krvavou lázeň. Žena cosi řekla. Obři se sekyrou a kladivem svěřili zbraně o něco níž.

I ona to vnímá.

„Jsou to jen děti,“ opakovala obryně, v hlase se jí mísila hrdost s prosbou.

Děti. „Většina jich je větší než já,“ odfrkl Veradis. Prohrábl si rukou vlasy. „Neublížím ani jim, ani tobě. Pokud neuvidím útok od vás.“

Oči obryně přelétaly mezi jím a jeho muži. „Bitva je tedy prohraná,“ řekla. Neptala se.

„Jo. Vy budete muset odložit zbraně. Všechny.“ *A potom nějak vymyslím, co s vámi vlastně udělám.* Veradis se podíval na skupinku za jejími zády. Byl si nepříjemně vědom toho, že počtem mají obři nad jeho muži jasnou přesilu.

Obryně vyštěkla cosi přes rameno a železo s rachotem padalo k zemi. Pár obrů otálelo, tak na ně promluvila o něco hlasitěji a zároveň sama odhodila kladivo. Přitom ale upoutalo její pozornost cosi za Veradisovými zády a hustá obočí se jí svraštila.

Kráčel k nim Alcyon, za ním Calidus a Jeharové rozprostření jako temný plášť.

„Copak to tady máme?“ ozval se Calidus.

„Schovávali se,“ řekl Veradis. „A teď se vzdali.“ Nelíbil se mu ten tvrdý pohled v Calidových očích, ani to, jak jeho ruka spočívala na jílci meče.

„*Dia duit*,“ řekl Alcyon a pokročil dopředu. Dotkl se rukou čela.

Obryně si ho podezíravě přeměřila, ale gesto opětovala. Zvedla hlavu a začmouchala jako pes, který zvěřil pach. Přimhouřila oči, přeskočila očima ke Calidovi. „*Cen fath coisir tu racan ar dubh aingeal*.“

Alcyon pokrčil rameny. „Už jsem se tak rozhodl,“ zachroptěl, přes tvář mu cosi přelétlo.

Je to stud? blesklo hlavou Veradisovi.

„Nemůžou žít,“ ozval se Calidus za Alcyonem.

Alcyon zvedl ruku, zamračil se. „Jsou to jen děti.“

„Nezůstanou dětmi napořád. Budou se chtít pomstít. Za mrtvé i za to, cos jim vzal.“

„Vzal co?“ dožadovala se obryně, slova vyslovovala pomalu a tvářila se u toho skoro, jako by jí zanechávala pachův v puse.

„Sekyru z hvězdného kamene,“ odvětil Calidus.

Obryně šlehla po Alcyonovi pohledem a Veradis si všiml sekery, kterou měl obr přepásanou přes záda. Byla od ostří po konec toporu matně černá. Jak na ni Veradis zíral, v mysli mu zatřepotal zvuk — slabý vánek, šepot hlasů — jen na chvíličku, pak to zmizelo. Zamrkal.

Obryně cosi zlostně vyštěkla, zvedla svou sekýru ze země a vrhla se na Alcyona. Ten se vytočil dozadu, setřásl sekýru ze zad do rukou a odrazil máchnutí, které by mu jinak srazilo hlavu.

Několik z obrů mladých za zády útočící obryně také zvedlo odhozené zbraně a následovalo svou ochránkyni. Pak se ozval zvuk podobný tomu, když se v moři láme vlna — Jeharové tasili.

Veradis vrávoravě ucouvl. Meč i štít měl připravené, ale něco mu zabránilo, aby se zapojil do bitvy. Nechtěl prolévat krev těch obrů. Byly to jen děti. *Jsou to tví nepřátelé,* ozval se hlas v jeho hlavě.

A co milosrdenství, dokonce i vůči nepříteli? namítl v duchu Veradis.

Alcyon zrovna vykřýval útok obryně, používal přitom sekyru jako hůl. Zасыpala ho sledem útoků, Alcyon před tím nápirem ustupoval. Zdálo se, jako by se i on zdráhal prolít krev. Všude kolem bojovali Jeharové proti mladým obrům, kteří se na černě oděné válečníky vrhali spíš zuřivě než zdatně. Mnoho jich už bylo po smrti.

Alcyon udeřil obryni koncem sekyry do hlavy. Ta zavrávorala nazad, padla na jedno koleno. Bitva kolem ní utichla, mladí obři zůstali zírat.

„Odhod' zbraň,“ zachřel Alcyon.

Vtom se mezi ně postavil Calidus. Alcyon na něj zakřičel, ale Calidus si ho nevšímal. Máchl v dlouhém oblouku mečem a usekl obryni hlavu.

Z jejich svěřenců se vydral truchlivý výkřik. Někteří se znovu pustili do útoku, jiní se dali na útěk, prchali k mohylám.

Alcyon sklonil hlavu.

Jeharové rychle skoncovali se zbývajícími obry a za pár okamžiků bylo po všem.

„Rád tě zase vidím, Veradisi,“ zvolal Calidus a s úsměvem se vydal blíž. Cestou si pláštěm otíral krev z meče. Za ním kráčel Akar, přísně se tvářící velitel Jeharů.

Veradis kývl na pozdrav, oči však nespouštěl z hlavy obryně a z dětských těl ležících kolem ní. „Dopadlo to dobře? V tunelech?“ zeptal se a snažil se odtrhnout pohled od mrtvých.

„Dobře. Hunenská síla je zlomená. A našli jsme skvělou trofej pro Nathaira.“

„Trofej? Jakou?“

„Tuhle.“ Alcyon zvedl sekyru. „Jeden ze sedmi Pokladů.“ Ale pořád se mračil.

Když se teď Veradis ocitl blíž, viděl, že sekyra je vyrobena z temně žilhaného dřeva, ohlazeného a lesklého stářím a užíváním a opásaného po celé

délce železnými prstenci. Dvojité ostří bylo tmavě a matně černé. Jako by pohlcovalo světlo a neodráželo nic.

Podíval se za vojáky, kteří přišli s Calidem. Viděl další Jehary a také hrstku ostatních válečníků. Mezi nimi rozpoznal Jaela.

„Kde jsou ostatní?“ V žaludku se mu usadila nevolnost a narůstala, jeho myšlenky zalétly ke Kastellovi s Maquinem.

„Utrpěli jsme jisté ztráty,“ pokrčil rameny Calidus. „Jsme ve válce, Veradisi. Muži umírají.“

„Muži? Jací muži?“

„Spousta,“ odsekl Calidus. „Romar padl a s ním i někteří jeho vojáci.“

„Všichni,“ opravil ho Alcyon.

„Všichni,“ zopakoval chladně Calidus. „Tragédie. Ale tak už to chodí.“

Veradis na něj zíral, před vnitřním zrakem se mu vznášely Kastellova a Maquinova tvář. *Já jsem se je snažil varovat.*

„Jdeme, Alcyone,“ řekl Calidus a otočil se k odchodu. „Vyčistěte to tady, Veradisi. Sejdeme se pak a probereme, co dál.“

Alcyon vyrazil za Calidem, sekyru nesl opřenou o rameno. Akar ještě postál s Veradisem. Mračil se. Vypadal, jako by chtěl něco dodat. Ale pak se otočil a vyrazil za Calidem, v závěsu za ním jeho válečníci v černém.

Veradis se díval, jak Calidovi tančí po tváři světlo a stíny z praskajícího ohně. Bělovlasý muž seděl naproti němu, hluboce zabraný do hovoru s Lotharem, velitelem helvethského krále Brastera.

Za Calidem se ve stínech rýsovala ohromná Alcyonova postava. Ten měl od chvíle, kdy pobili děti obrů, chmurnou náladu. Černá sekyra mu spočívala na klíně. V ruce držel dlouhou tenkou jehlu, z jejíhož hrotu odkapával černý inkoust. Veradis uhranutě sledoval, jak se obr v pravidelném rytmu bodá do předloktí a na znamení životů, které vzal v bitvě, tetuje další trny na šlahoun, jenž se mu vinul po paži. Veradis se zamračil. *Jsou snad některými z těch trnů označeni i Kastell s Maquinem?*

U ohně seděl i Akar a vedle něj další bojovnice z rodu Jeharů. Měla ostré rysy, a pokud to Veradis dokázal poznat, vypadala mladě, podobného věku

jako on sám. Svrástil obočí. Pořád ještě se úplně nesžil s představou žen bojovnic, zvláště tak dobře vycvičených jako Jeharky.

Lothar se rozloučil a zmizel do temnoty. Nikomu se nechtělo tábořit mezi mlčícími hrobkami Haldisu, tak se raději usadili na svazích nad pohřebišťem, nedaleko od místa, ze kterého Veradis ještě ráno téhož dne sledoval začátek bitvy. Připadalo mu to už hrozně dávno.

Všude po stráni plály ohně, u nich se ohřívali ti, co bitvu přežili. Do Haldisu jich pochodovaly asi čtyři tisíce. Zůstala méně než tisícovka a z toho polovina patřila k Veradisově družině a Jeharům. Romarovo vojsko bylo téměř úplně rozdrveno, přežil jen Jael a pár desítek dalších. Brasterova družina si nevedla o moc lépe — přežilo jen těch pár stovek vojáků, kteří odnášeli královo zraněné tělo z pole.

„Nuže,“ pronesl Veradis přes plameny. „Jak je na tom král Braster?“

„Rána není smrtelná,“ odpověděl Calidus. „Kladivo mu rozdrtilo rameno. Léčitelé jsou podle Lothara spokojeni s rozložením kostí, takže...“ Pokrčil rameny. „Mečem už se možná neožene, ale bude žít.“

„To je dobře,“ odvětil Veradis. Brastera měl rád. Helvethský král měl v sobě jakousi hrubou, neomalenou upřímnost. „Jaký je teď plán?“

„Musíme vyhledat Nathaira. Už jsme moc dlouho oddělení.“

„Výborně.“ Veradis tehdy pocítil prudkou hrdost, když mu Nathair svěřil velení nad celým tažením, hrdost nyní o to silnější, že své vojsko úspěšně provedl bitvou. Samozřejmě věděl, že na tom měli obrovský podíl Calidus s Alcyonem, kteří odrazili kouzla hunenských elementálů. Zároveň ale nikdy nepřestal o Nathaira pociťovat neodbytné obavy. Věděl, že jeho král, jeho přítel, chce najít kotel a že se kvůli tomu vydává do neznáma. Veradis byl Nathairův první rytíř: měl by mu při tom stát po boku.

„Jak ho najdeme?“ zeptal se. „Když jsme se loučili, chystal se vyplout do Ardanu. Ale kdoví kde je teď?“

„Donesly se ke mně určité zprávy,“ odpověděl Calidus a poklepal si na spánek. „Nezapomínej, že jsem po mnoho let sloužil jako vrchní zvěd Vin Thalunu. Nathair je v pevnosti Dun Carreg v Ardanu. Zamíříme tam. Nathair nás potřebuje. Potřebuje kolem sebe své rádce. Zajistím, aby se tam s námi setkal i Lykos.“

„Hmm,“ zamručel Veradis, který si nebyl jistý, jestli chce vědět, jak přesně to Calidus zařídí. Těšil se, až nechají tenhle les za sebou, ale jistá část v něm se stále ježila podezíravostí už jen při zmínce jména Vin Thalun. Byla to velmi hluboce zakořeněná nedůvěra.

„Vyzážíme tedy zítra?“ zeptal se Veradis.

„S prvním světlem. Nejdříve pojedeme s Jaelem na východ do Isiltiru, pak dál do Ardanu.“

„S Jaelem?“ Veradisovi se Kastellův bratranec od prvního setkání nelíbil. Byl dost jiný než Kastell nebo Maquin, které Veradis oba považoval za přátele a kteří teď leželi mrtví v tunelech pod Haldisem. Čí rukou, to Veradis nevěděl a jedna jeho část to ani vědět nechtěla. Jiná zase nedokázala myslet na nic jiného. *Nech to být*, zašeptal mu hlas v hlavě.

„Ano. S Jaelem,“ zopakoval Calidus. „Je v tom snad problém?“

„Ne,“ odpověděl Veradis. Přemýšlel, že ještě něco dodá, ale pak si to rozmyslel.

„Dobře. Když je teď Romar ze hry, má Jael silný nárok na isiltirský trůn. A Nathair ho v tom nároku podpoří.“

„Je to zvláštní věc,“ začal Veradis, slova se mu vyhrnula z pusy skoro sama, „jak Romar i všichni jeho štítonoši přišli v tunelech o život. A Jael přitom přežil.“ Zvedl hlavu a zadíval se ostře na Calida.

Rádce mu oplatil chladným úsměvem. „To je válka. Takové věci se stávají.“

Calidus měl pravdu — v bitvách muži umírají. Veradis přišel při bitvě o víc bratrů ve štítu, než mu bylo milo pomyslet. Mnoho z nich byli přátelé. A věděl, že spousta věcí v životě nebývá čistá. Ale tohle? To, co se událo v tunelech, mu připadalo jako *zrada*. „Viděl jsi Romara zemřít?“ nenechal se odbýt. „Viděl jsi, kdo ho zabil?“

„Ach, ano,“ souhlasil Calidus, tvář nečitelnou jako kámen. „Romara zabil obr. Mysli víc na živé než na mrtvé, Veradisi. My všichni sloužíme Nathairovi. To, co děláme, děláme pro vyšší dobro. Pro Nathairovo dobro.“ Calidus přimhouřil oči. „Máš v sobě, doufám, dost víry, abys králi sloužil naplno.“

„Jistěže mám,“ ohradil se Veradis. „Moji oddanost Nathairovi nikdy nepochybňuj.“

„Dobrá.“ Calidus se nepatrně usmál. „Tak já jdu na kutě. Čeká nás brzké vstávání a dlouhá cesta.“

Alcyon vstal a následoval Calida do tmy. Akar se chystal udělat totéž.

„Akare. Tys viděl Romara padnout?“

„Jo.“

„A?“

„Calidus mluvil pravdu,“ odvětil Akar. „Romara zabil obr.“

„Aha,“ vydechl Veradis, zároveň překvapeně i s úlevou. Předtím si byl naprosto jistý, že v Romarově smrti měl prsty Calidus.

„Obr mávající válečnou sekyrou s černým ostrím,“ dodal Akar, pak se otočil a odkráčel do temnoty.

MAQUIN

„Teď tě pustím. Neproved' žádnou hloupost.“

Ta slova pronikala Maquinovi do mysli jako z velké dálky.

Kde to jsem?

Otevřel oči. Zprvu nepozoroval skoro žádný rozdíl. Byla černočerná tma. Tvář měl namáčknutou na studený kámen a v rameni mu sílila bolest.

„Tiše. Jsou sice už nějakou chvíli pryč, ale v těch tunelech se zvuk nese daleko,“ ozval se čísi hlas.

V tunelech? Pak se mu všechno vrátilo jako lavina vzpomínek. *Haldis, bitva v podzemních chodbách, Romar se hádal s Calidem kvůli sekyře. Zrada. Smrt. Kastell...*

„Kas...“ vydechl.

Nastalo dlouhé ticho. „Je mrtvý. Všichni jsou mrtví.“

Kastell.

Maquin to viděl, když Jael probodl Kastellovi břicho. Hned v tu chvíli mu bylo jasné, že je to smrtelná rána. Chtěl se pak ke Kastellovi dostat, jenže ho popadl Orgull, šéf Gadraiů, a odtáhl ho do tmy, i když bitva zuřila dál. Jak bitva nakonec dopadla, to bylo nyní nade vši pochybnost. Krále Romara zradil Calidus z Tenebralu. A také Jael.

A Kastella zabili.

Maquin se nejdřív vzpouzel, snažil se Orgullovi vykroutit ze sevření, jenže ten chlap měl obrovskou sílu. A potom... nic.

„Nevybavuje se mi všechno. Co se pak stalo?“ zachroptěl.

„Mlel jsi sebou jako draig, chtěl jsi mi utéct a nechat se zabít. Muset jsem ti vrazit jednu pořádnou do hlavy.“ Orgullův hlas se k němu snášel odkudsi seshora, Maquin cítil jeho sevření, v zádech se mu začínala rozlévat bolest. „Promiň.“

Maquin najednou pocítil na těle obrovský tlak, váhu, která ho drtila. „Ty na mě sedíš?“

„Musel jsem mít jistotu, že nevyskočíš a neutečeš hned, jak se probudíš.“

„To nehrozí,“ zaúpěl Maquin. „Slez ze mě.“

Maquin cítil, jak se mu Orgullova váha svezla ze zad. Překulil se na jedno koleno, se sténáním se zvedl a bezděky sáhl po meči.

Orgull se zamračil. „Myslí ti to?“

„Jo.“ Maquin svrástil obočí. Protočil ramena. Ztuhlé svaly se protáhly. A jeho pozornosti se začala dožadovat další, ještě větší bolest. Vzpomněl si, že se ocitl na špatném konci válečného kladiva. Z ramene mu vystřelovaly vlny bolesti. Zaťal zuby a rozhlédl se po síni.

Pochodně dosud plály — mihotavé modré světlo z oleje, který hořel ve vysoko umístěných železných mísách označujících cestu k mrtvému králi obrů. Jeho tělo pořád sedělo na kamenném trůnu na vyvýšeném stupínku. Před ním ležela poházená čerstvě mrtvá těla.

Maquin s Orgullem si vyměnili pohled a beze slova se vydali zpátky na bojiště. Mezi mrtvými našlapovali opatrně.

Z Gadraiů jsme zbyli jen my dva, zašeptal Maquinovi hlas v hlavě. Ostatní jsou pryč. Všichni mrtví. Zavřel oči. Znovu uviděl, jak se Jaelův meč zabodl Kastellovi do břicha.

Orgull poklekl vedle Vandila a zavřel jejich mrtvému veliteli oči. Tomu zela v hrudi otevřená rána tam, kde ho obr Alcyon zasáhl černou sekyrou.

Maquin kráčel k místu, kde viděl Kastella padnout.

Ten ležel obličejem k zemi, u pasu se mu rozlévala kaluž černé krve. Maquin poklekl a převalil Kastella na záda. Pak ho pevně objal.

„Ach, Kasi,“ zašeptal. Do očí se mu vhrnuly slzy a zadusily další slova. *Tolik vzpomínek.* Vybavil si den, kdy se Kastell narodil. Maquin sám tehdy sloužil jako voják v usedlosti Kastellova otce. Pamatoval si, jak byl hrdý, když byl vybrán za Kastellova štítonoše. Vzpomněl si, jak Kastella jako malého

kluka vynášel z plamenů a zkázy, kterou nadělali Hunenové. Pamatoval si přísahu, pronesenou ve vší vážnosti, že bude Kastella chránit až do své smrti.

Slzy mu skapávaly z nosu a zanechávaly bledé stopy ve špině pokrývající Kastellův obličej.

Selhal jsem. Maquin Kastella miloval jako vlastního syna, kterého nikdy neměl. A dopustil, aby zemřel Jaelovou rukou. V žaludku mu vyrazila mrazivá zlost.

Něžně otřel Kastellovu tvář, pak jeho tělo položil zpátky na zem. Našel jeho meč a položil mu ho na tělo, vtiskl mu jílec do tuhoucích prstů. Pak poklekl, šeptem se pomodlil, požádal o odpuštění a složil nový slib. *A tenhle splním, leda by mi v tom zabránila smrt: Jael zemře mou rukou.* Tasil z opasku dýku a řízl se přes dlaň. Krev nechal skapat na Kastella.

Orgull přišel a postavil se vedle něj. Sklonil hlavu.

„Jael ho zabil,“ zamručel Maquin.

Orgull přikývl, v očích mu modře bleskl odraz plamenů. „Jael si je podle všeho náramně blízky s tím jejich Calidem. Měl jsem to čekat. Mají hodně z čeho se zpovídat.“ Pak si Orgull zamyšleně potáhl za válečnický cop vpletený do plavého vousu. „Šlo o něco víc než jen o pokrevní spor mezi strýcem a synovcem. Mám takový dojem, že Jael má spadeno na isiltirský trůn.“

„Na trůn?“ nechápal Maquin.

„Jo. Tomu Romarovu synkovi je kolik, deset?“ odpověděl Orgull. „A Jael je s Romarem spřízněný krví, třebaš vzdáleně. Kdyby všichni ostatní zmizeli z cesty, Jael by měl na trůn nárok.“

„A v první řadě Romar,“ řekl Maquin.

„A také on,“ dodal Orgull a zadíval se na Kastella.

Maquin si přitiskl dlaně k očím. „Za tohle Jael zaplatí.“

Orgull si ho přeměřil pohledem. „Jestli mám pravdu, pak nejlepší pomsta bude upřít Jaelovi isiltirský trůn.“

„Na to meč do srdce postačí,“ řekl Maquin.

„A co když se ti to nepovede? I když nevíme, jak se věci přesně mají, Jaela nejspíš chrání nejen jeho štítonoši, ale i Calidus s tím svým obrem a s Jehary. Zřejmě se k němu ani nedostaneš. A Jael pak ten svůj trůn stejně dostane. To mi jako pomsta moc nezní.“

Maquin provrtával Orgulla zuřivým pohledem. Část v něm chápala pravdivost jeho slov, ale ještě větší jeho část nic z toho ani trochu nezajímalo.

„V Isiltiru se o tom musí dozvědět — o Jaelově zradě. Nedovolím, aby všichni moji bratři v meči umřeli nadarmo.“

Orgull se sklonil k Romarovi, zvedl meč mrtvého krále a zabalil si ho do pláště. „Nezachránil jsem tě jenom proto, abys zahodil život hned, jak vykročíme na zemi nahoře.“

„Můj život nepatří tobě. Nerozhoduješ o něm,“ ohradil se Maquin. „Já Jaela zabiju.“

Orgull se sehnul tak, aby viděl Maquinovi přímo do očí. „Potřebuju tvou pomoc. V sázce je něco víc než pomsta jednoho vojáka. Prosím, pomoz mi doručit do Isiltiru zprávu o těch vraždách tady.“ Odmlčel se, nespouštěl oči z Maquina. Pak zavrtěl hlavou. „Uzavřu s tebou dohodu. Ty pomůžeš mně a já potom pomůžu tobě. Jaela zabijeme spolu nebo umřeme při pokusu ho zabít. To ti přísahám na naše padlé bratry.“

Maquin se zhluboka nadechl a přebíral si v duchu Orgullova slova. Dávala smysl: kdyby se na Jaela vrhl sám, nejspíš by jen uspíšil vlastní smrt a ničeho by nedosáhl. „Dobrá,“ zašeptal a podíval se na Kastellovo tělo.

Stiskli si předloktí.

„Nejdřív se ale musíme dostat odsud,“ řekl Maquin.

„Pravda. Jsi zraněný?“

„Už mi bylo líp.“ Levá paže mu bezvládně visela u těla, tvář měl bledou a lesklou potem. „Vykryl jsem ramenem ránu kladivem.“

Orgull si stoupl za Maquina, prohmatal mu rameno a paži. „Je vyhozené, ne zlomené. Tumaš, zakousni se.“ Podával Maquinovi pruh kůže. Pak jednou svou obrovskou dlaní sevřel Maquinovi rameno, druhou mu položil mezi lopatku a páteř. Potom zatlačil. Silně.

Ozvalo se hlasité loupnutí, Maquin sykl a shrbil se.

„Příště se kryj radši štítem než ramenem,“ prohodil Orgull.

„Zkusím si to zapamatovat,“ zamumlal Maquin, když vyplivl kůži z pusy. Padl na jedno koleno.

„Najdi si, co potřebuješ,“ navázal Orgull a sám se sehnul pro štít jednoho z padlých vojáků. „Musíme zjistit, kudy se dostaneme ven.“

Maquin s vypětím vůle opustil Kastellovo tělo a začal prohledávat podlahu. Nejdřív se postaral o svůj měch s vodou. Vypil ho a pak doplnil z měchů ostatních vojáků. Zakrátko našel obyčejný dřevěný štít se železnou obrubou a puklicí. Vykazoval sice známky boje, ale byly to jen mělké škrábance. Zvedl štít, prověřil řemení, pak si ho přehodil přes záda. Našel si i kopí se širokým hrotem. Orgull držel sekyru, která předtím patřila jednomu z těch dávno mrtvých vojáků strážících svého krále. Maquin sledoval, jak se Orgull sekyrou rozehnal proti kamenné podlaze. Vylétly jiskry a kus kamene se odštípl. Z hlavice odpadla rez. Orgull přešel podél ostří palcem a uznale pokýval hlavou.

„Chceš se snad ven prosekat?“

„Když budu muset. Ostrá je na to dost.“ Orgull se nevesele usmál. „Představa, že vyjdeme hlavním vchodem, mě zrovna neláká. Nevěřím tomu, že by ho Calidus nechal otevřený nebo nehlídaný. A když začnu sekát do vrat, probudím všechny odsud až po les.“

„Souhlas,“ přikývl Maquin.

„Vidíš ty plameny?“

Maquin zvedl oči k modrým ohňům. Některé se mihotaly a prskaly, smýkal jimi průvan.

„Podíváme se, odkud vane ten vzduch, a budeme doufat, že to bude víc než jen škvírka v zemi.“

Mezi těly ležícími na podlaze přímo u nich se náhle ozvalo tlumené zaúpění. Maquin odtáhl tělo jeharského válečníka a odkryl škvábající se prsty, pohybující se paži.

Objevil se Tahir, jeden z Gadraíů. Byl to ještě mladík, jen o málo starší než Kastell. *Ti dva byli přátelé.*

Vyprostili ho a prohlédli kvůli ranám, ale našli jen bouli na spánku, velikou jako vejce. Podsaditý voják si na to místo sáhl svou dlouhou rukou a sykl.

„Co se stalo?“ zamručel, pohled stále ještě nezaostřený.

Orgull mu převyprávěl Jaelovu zradu.

„Co Vandil?“ zeptal se Tahir. Nejistě se postavil na nohy a rozhlížel se po mrtvých kolem sebe.

„Mrtvý. Zabil ho ten Calidův ochočený obr,“ řekl Orgull.

Tahir hvízdal, zavrtěl hlavou — a okamžitě se zatvářil, že toho pohybu lituje. „Tak co teď?“

„Nejdřív najdeme cestu z téhle díry. Pěkně jedno po druhém.“

Maquin vyrobil louče z toporů sekyr a ratišť kopí, které ovázal pruhy látky utrženými z potrhaných pláštů a namočenými do oleje v mísách, které lemovaly průchod. Louče vzplály tímž modrým plamenem.

Všichni tři pak došli na konec síně a začali ji obcházet. Hledali východ. Netrvalo dlouho a natrefili na klenutý průchod. Byl zakrytý hustými pavučinami, kterými pohupoval lehký vánek. Maquin k nim přiložil pochodeň. Vyprskly modré jiskry. Rozšiřující se ohnivý kruh za chvíli pohltil pavučinu až ke kameni. Orgull se na oba podíval a pak vykročil do tmy. Tahir ho následoval.

Maquin se na chvíli zastavil. Ohlédl se do síně za sebou. „Sbohem Kastle,“ řekl a za pár dlouhých chvil zaťal zuby a vykročil do tunelu.

Kráčeli mlčky, namodralé světlo pochodní poskakovalo po stěnách a stropě chodby. Vybíhaly odsud další chodby, Maquin podezíravě nahlížel do jejich temnoty. Koneckonců, nacházeli se na území Fornského lesa, či přesněji pod ním, a Fornský les představoval divoké srdce Zemí vyhnanců. Jeho obyvatelé byli z drtivé většiny dost nepříjemní. A draví.

Maquinovy myšlenky zalétly zpět k těm, které nechal za sebou — k Vandilovi, k jeho gadraiským bratrům v meči, k Romarovi, ale ze všeho nejvíc ke Kastellovi. Znovu se mu vybavil pohled na Jaela, jak přistupuje ke Kastellovi a bodá ho mečem. Měl se držet nablízku. Slzy rozostřily Maquinovi zrak. Zaťatou pěstí si otřel oči.

Maquinovu pozornost upoutal nějaký zvuk: jakési škrábání hluboko ve stínech jednoho z postranních tunelů. Zadíval se do tmy a měl dojem, že těsně za hranicí světla dopadajícího do chodby z pochodně zahlédl pohyb. Něco velkého. Pak matný odlesk. Sykl varování a tasil meč.

„Co se děje?“ ptal se Tahir, to už u nich byl i Orgull.

„Něco tam je,“ zamručel Maquin.

„Co?“

„To nevím. *Něco.*“

Maquin přešel ke stěně tunelu, pochodeň držel vztyčenou. Tma ustupovala před světlem. Neodhalovalo nic než prázdný prostor.

„Teď tam není nic,“ ukázal Tahir.

„Tak jdeme,“ rozhodl Orgull. „Tahire, hlídej nám záda.“

„Ano, veliteli.“

Vydali se dál, tentokrát svižněji. Chodba prudce stoupala. *Dobré znamení*, pomyslel si Maquin, po zádech se mu lil pot. *Nahoru je to mnohem lepší než dolů*. Tunel se také zužoval, zároveň se snižoval strop. *To už není tak dobré znamení. Co když chodba najednou skončí? Co pak?* Brzy nato Orgull zavelel zastavit. Zvedl dlaň ke stropu a přešel prsty po zkrouceném a sukovatém kořeni prorážejícím si cestu skrz kámen.

„Musíme být kousek pod povrchem,“ řekl Maquin.

„Ušli jsme určitě víc než lígu,“ dodal Tahir.

„Jo. Takže už budeme za Haldisem, i když asi ne moc daleko,“ zhodnotil Maquin.

„Vzadu všechno v pořádku, Tahire?“ zeptal se Orgull.

„Nic nevidím,“ odpověděl voják.

„Dobře. Tak dál,“ a Orgull zase vyrazil.

Netrvalo ale dlouho a jejich velitel se podruhé zastavil. Tunel náhle končil. Tucet širokých schodů se prudce zdvíhalo až ke stropu a tam končily v kulatém plochém kameni. Orgull po schodišti vystoupal a poklepal do kamene sekýrou. Stoupl si ještě o schod výš, zapřel se ramenem a zabral. Kámen se s vrzáním pohnul, třebaš jen o maličko, podél obvodu se vysypala trocha hlíny.

„Pomozte mi,“ záúpěl Orgull.

Schody stačily šířkou jen pro dva muže, a tak Maquin následoval Orgulla a připojil se k němu svou vahou a silou. Společně zabrali. Maquin cítil, jak se kámen posunul, do obličeje mu napadala hlína, a pak se do něj opřel poryv čerstvého vzduchu a Maquin zahlédl svit měsíce.

„Tlač dál,“ zamručel Orgull. „Už to skoro je.“

Tu ale Tahir vykřikl. Maquin s Orgullem pustili kámen a otočili se.

Tahira něco drželo: stvoření s mnoha nohama a chitinovou krustou, celé lesklé a se spoustou očí, jeho ostré zuby se šířkou vyrovnaly tesákům dospělého kance, jen byly mnohem delší. Zbytek článkovaného těla pohlcoval stín. Tahir křičel a přitom do bytosti zuřivě tloukl kopím.

Maquin vystřelil vpřed a bodl vlastní zbraní. Hrot sklouzl po tvrdém, lesklém krunýři. Zaútočil na toho tvora pochodní, ale jedna z nohou s ostrým ostnem na konci mu ji vyrazila z ruky a modré světlo s prskotem zhaslo. Maquin se znovu vrhl vpřed s kopím. Ostří sklouzlo po tvrdé skořepině, ale pak se zabodlo do mezery mezi články. Zvíře ostře zapištělo, pustilo Tahira a postavilo se na zadní, zatímco kusadla a přední nohy vířily a vyplňovaly téměř celý prostor tunelu. Maquin popadl Tahira za zápěstí a táhl ho pryč. Zvíře cupitalo za nimi, z rány na boku mu vytékala zelená rosolovitá hmota. Zabořilo kusadlo Tahirovi do nohy, těsně pod koleno. Ten zařval a začal sebou zmítat.

To už tu byl Orgull. Křičel na Maquina, aby uhnul, a na Tahira, aby se držel u země. Rozehnal se svou novou válečnickou sekyrou a vši svou nadlidskou silou ji zasekl zvířeti do hlavy. Ozvalo se chorobné prasknutí. Věc zaškubala nohama, chvíli se zběsile kroutila, cvakala kusadly. Pak se zhroutil se zaskučením na zem, ještě jednou sebou cukla a zůstala nehybně ležet.

„Sundejte to ze mě,“ sykl Tahir — kusadlo stále zabořené do nohy. Maquin zub vypáčil a vyškulbl. Tahir zalapal po dechu bolestí, z nohy se mu vyřinula krev.

Orgull roztrhl Tahirovi nohavici až ke kolenu, nalil na ránu vodu a pevně ovázal nohu nad ranou pruhem látky.

„Jak to vypadá?“ zeptal se Tahir s náznakem děsu v hlase.

„Nejlíp, jak tady dole může,“ zamručel Orgull, „ale radši bych to oplachoval něčím silnějším než vodou. Můžeš se postavit?“

„Postavím se, abych se odsud dostal,“ vydechl Tahir a zapřel se o kopí.

Orgull sevřel topor sekyry a škubnutím ji vyprostil z mrtvoly zvířete. Jednu pochodeň hodil hlouběji do tunelu. Plamen se zatřepotal, ale nezhasl. „Maquine, s tím kamenem musíš hnout. Kdoví co dalšího tady s námi je.“

Maquin vyběhl do schodů a zapřel se ramenem o kamennou desku. Nic se nestalo. Zkoušel to znovu, hekal a tlačil ze všech sil.

„Co ti tak trvá?“ zavolal Orgull.

„Dost to váží,“ zamručel Maquin. „Hodila by se mi tvoje pomoc.“

„Nemůžu být na dvou místech najednou,“ odsekl Orgull. „A ty si koukej pospíšet. Oheň dohořívá.“

Ještě než to dořekl, pochodeň na podlaze chodby zaprskala a zhasla. Temnota rychle poskočila. Zastavila ji už jen poslední louč, kterou pevně svíral Tahir.

Maquin se znovu pokusil nadzvednout kámen. Strach, že by zůstal uvězněný tady ve tmě, mu dodal sil. Kámen zaskřípal o jiné kameny a hlínu a posunul se. Maquin vrazil do otvoru ratiště kopí, páčil a šoupal, žíly mu nabíhaly námahou. Konečně se kámen zvedl. Maquina uvítal bledý svit měsíce.

Prostrčil otvorem ruku a zaradoval se z vánku ve tváři a z trávy pod prsty. Nahmatal kořen a vytáhl se ven celý. Slyšel šepot větru ve větvích, vzdálené hlasy, tlumený zpěv, viděl světélka ohňů.

Takže jsme zpátky ve Fornu. To musí být tábor vojáků, co přežili bitvu. Na chvíli mu mysl zaplavily myšlenky na Jaela, jak si sedí u ohně, jí, pije a oslavuje. Aniž si uvědomil, co dělá, vstal a udělal krok vpřed, ruka už se natahovala po jílci meče.

„Ocenil bych pomoc,“ zašeptal čísi hlas. Maquin ztuhl. Upamatoval se na Orgullova slova, na jejich dohodu z pohřební síně. *Brzy, Jaele.*

Měsíc se schoval za potrhané mraky a okolí zahalila tma.

Maquin vytáhl své druhy z tunelu a pak všichni tři, tiše jako vlci na lovu, vzkouzli do lesa. Poslední z Gadraiů. Maquin se naposledy ohlédl a pak už následoval své bratry v meči mezi stromy.

CORBAN

Corban svíral zábradlí člunu a ohlížel se do dálky za sebou. Pevnost Dun Carreg už dávno zmizela. Kam až dohlédl, táhlo se do všech směrů šedé zpěněné moře.

Den mezitím pokročil, poledne dávno minulo a Corbanovi kručelo v žaludku. Nejedl od včerejšího večera — a stejně tak nikdo jiný ve člunu. Na jídlo při tom zoufalém útěku nikdo z nich ani nepomyslel.

Dun Carreg, pomyslel si Corban. Přál by si, aby měl pevnost pořád na dohled, aby viděl Ardan, aby viděl domov. *Domov už není*. Všechno se změnilo tak rychle. A Thannon s Cywen v pevnosti zůstali oba. Táta a sestra. Oba mrtví. Nad jejich těly by se měla navršit mohyla. Takhle to nemá být. Oči se mu zalily slzami.

Corbanova máma ležela na hromadě sítí a spala. Vypadala starší, vrásky ve tváři se prohloubily, oči se jí propadly do temným jam. Vedle ní seděl Gar a s bradou opřenou o hrud' také spal. Většina z téhle družiny uprchlíků na tom byla stejně. Měli za sebou dlouhou a těžkou noc. V mnoha ohledech.

Zvuk kroků přiměl Corbana zvednout hlavu. Halion, Corbanův mistr meče z Jeřabinového pole, přecházel přes člun. Když došel k Mordwyrovi, Dathovu tátovi, který vestoje řídil loď kormidelním veslem, kývl zachmuřeně na pozdrav.

„Musíme najít zemi. Něco, kde si můžeme opatřit jídlo a vodu.“

„Hm,“ uznal Mordwyr. Oči měl zarudlé, tvář zvrásněnou žalem. Mezi padlými v Dun Carreg nechal i svou dceru Bethan.

Nejsem jediný, kdo včera v noci přišel o blízké, pomyslel si Corban.

Mordwyr ukázal do dálky, na sever, a Corban spatřil na obzoru tmavou čáru. Země.

„Budeme to muset risknout,“ řekl Halion, poplácal Mordwyrův rameni a pak se vracel na zád, kde se skloněnou hlavou seděla Edana.

Ardanská princezna, která teď zdělila tamní trůn, nepromluvila od chvíle, kdy se vydrápali do rybářského člunu. Poslední zvuk, který od ní Corban slyšel, byl výkřik, když viděla zemřít svého otce.

Edana už přišla o mámu i tátu. Mně zůstala alespoň máma. Někdo, s kým můžu sdílet smutek.

Do ruky ho čenichem šťouchla Bouřka. Corban ji zatahal za ucho, ale hned srahl obličej. Pohyb vyvolal bolest šířící se z ramene jako vlna. Ránu z bitvy v hodovní síni mu už ošetřila Brina. Bodl ho Helfach. Jeho krev dosud třísnila tlamu vlkovičky všude kolem jejích dlouhých tesáků. Podle Briny rána nebyla hluboká a byla čistá. Ale bolelo to tak jako tak.

Rozhlédl se, kde je léčitelka teď, a ta zachytila jeho pohled. Pokynula mu, aby šel k ní. Crať, léčitelčina střapatá vrána, se držel zábradlí nad její hlavou.

„Cor-ban,“ zakrákala vrána, když si Corban dřepel před Brinou.

„O co tam šlo?“ zeptala se. „Mezi Halionem a Mordwyrům?“

„Nejvyšší čas najít zemi. Kvůli jídlu a vodě.“

„Aha. Z hrnce rovnou do plamenů,“ zamručela Brina.

„Jak to myslíš?“

Podívala se přes hranu lodi na zvětšující se čáru pobřeží. „Tohle není Ardan. Ten sice zrovna teď není dvakrát bezpečný, jenže tohle je Cambren. Tady vládne Rhin.“

„Uch.“ Corban se zamračil. Vzpomněl si na únos Edaniny matky, královny Alony, tehdy v Temném hvozdu — kde Alona zemřela a s ní i spousta dalších. „Ale máme snad na vybranou?“

„To asi nemáme.“ Brina vzdychla a setřela si kapku deště ze špičky ostřehého nosu.

„Mokro,“ zamručel Crať.

„Co tobě na tom záleží?“ osopila se Brina na umolousaného ptáka. „Jsi vrána.“

„Zima,“ zabručel opeřenec. „Oheň.“

„Rozmazlila jsem tě,“ odvětila Brina.

Děšť zhoustl, studený vítr ho vrhal Corbanovi přímo do obličeje, až to štípalo. Černá šmouha země v dále se přibližovala, rozpitá padající vodou. Moře mělo neproniknutelnou barvu železné šedi, vlny pokryté pěnou se kolem lodi zdvíhaly čím dál výš, bičované větrem. Corban se chytil zábradlí, aby neztratil rovnováhu: člun zrovna najel na vysoko vzedmutou vlnu a pak zase z druhé strany rychle klouzal dolů. Jediná plachta, kterou člun měl, se mohutně nadouvala, tlustá lana praštěla. Corbanovi se v útrobách zachvěl děs, ale pak uviděl Datha, jak šplhá mezi provazy a plachtou vzhůru. Kama rád mu věnoval slabý úsměv.

Ten nevypadá, že by se bál, blesklo hlavou Corbanovi.

Když dorazili ke břehu, slunce už zapadalo, zbýval z něj jen rozpítý svit za hutným mrakem. Mordwyr navedl člun do úzké zátoky ohraničené strmými útesy s pruhem opuštěné pláže. Craf hlučně zakrákal a vynesl se do vzduchu. Ostatní se vylo dili — Bouřka potřebovala od Corbana trochu povzbudit — a vytáhli člun bezpečně na souš.

Marrock, Camlin a Dath vyrazili na průzkum okolí a také aby zkusili ulovit něco k snědku.

Brina s Hebem, se starým královským dějepřavcem, odvedli Edanu dál od vody a usadili ji do roklinky pod hustě rostlé jeřáby a tisy, jejímž středem zurčel ledový potok.

Bouřka se z potoka žíznivě napila, pak odběhla do houstnoucího soumraku.

Halion určil dva muže na hlídku. Zbytek nevelké družiny se pustil do štípaní dřeva, vyklízení místa na spaní a hloubení nevelké jámy na oheň. Brzy již v roklince lačně praskaly plameny a celá deštěm zmáčená družina se shlukla okolo ohně, aby se ohřála. Dokonce i Brinina vrána.

Než se Marrock a ostatní průzkumníci vrátili, padla už tma. Dath nesl přes rameno dva zajíce. Rychle je stáhli, vyvrhli a vykostili, nasekali na menší kousky a hodili do hrnce s vroucí vodou.

Craf se pustil do vyvržených vnitřností. Vydával u toho odporné zvuky.
Z toho ptáka se mi dělá zle.

To však nemohlo Corbanovi zabránit, aby jedl dál. Polévka mu chutnala jako ten nejvybranější pokrm, i když mu rozum napovídal, že je řídká a maso tuhé.

Byli vysláni dva muži, aby vystřídali hlídku, jedním z nich byl Vonn. Zatímco se vytrácel do tmy, Dath mu zlostným pohledem provrtával záda.

„Jeho táta nás všechny zradil. Dá se mu věřit, že nás ohlídá?“ zamručel ke Corbanovi.

„Dost,“ ozval se Halion, který Dathova slova zaslechl. „Trpí, přišel o své lidi, stejně jako my všichni.“

„Byla to *moje* sestra,“ zabručel Dath.

„A *moje* dcera,“ namítl Mordwyr. „Měl ji rád. Nech ho být.“

Dathovy se sevřely rty v zatvrzelou linku, nic dalšího už ale neřekl.

Skupinka se choulila u ohně, tma houstla, před nejhorším deštěm je chránily stromy. Smutek se mezi nimi vznášel jako hutná mlha. Corban seděl mlčky, jen poslouchal. Připadal si vyčerpaný, otupělý. Pokaždé když zavřel oči, roztančily se mu před nimi tváře táty a sestry.

„Tak, Halione. Pověz nám o tom svém plánu odvést Edanu do Domhainu.“ To promluvil Marrock. Veškerý další hovor ustal, všichni čekali na Halionovu odpověď. „Cesta do Domhainu je dlouhá, nebezpečná,“ pokračoval Marrock. „Ale odsud pořád ještě můžeme vyplout do Dun Crin a mokřadů na jihu Ardanu.“

„To můžeme,“ odpověděl Halion a zalétl pohledem k Edaně. Ta jen seděla a zírala do plamenů. O probíhající rozhovor nejevila žádný zájem.

Edana by nás měla vést, ale nemůže. Marrock je její příbuzný, takže by na to měl právo, ale Halion je její stráž, to jemu svěřil umírající Brenin s posledním dechem úkol, aby ji chránil, což slyšela většina z nás, co tu jsme.

„V Domhainu vládne Eremon a ten je s Edanou vzdáleně spřízněný. Já ho znám a vím, že ji neodežene ani nezradí.“

„Tebe odehnal,“ poznamenal Marrock.

Halion na něj upřel dlouhý, mlčenlivý pohled.

Teď si vzal slovo Heb. „Pověz nám něco o svém otci. Pomůže nám proti Owainovi?“

Halion sraštil tvář. „Můj otec je starý, teď už má sedmdesátku za sebou. Když jsem ho viděl naposledy, hlavu měl pořád bystrou. Pochopte, já jsem jen levoboček, ne jeho dědic, ale vždycky se ke mně choval dobře.“

„Tak proč jsi z Domhainu odjel?“ chtěl vědět Marrock.

Halion se po všech rozhlédl a pak se zhluboka nadechl. „Conall, můj bratr, on má, *měl*...“ Na chvíli se odmlčel. „Měl prudkou povahu a velkou hrdost. Obojí ho nejednou dostalo do potíží. Dokud jsme byli ještě malí, šlo všechno dobře. Táta se o naši mámu staral — byla jeho milenkou, jednou z mnoha. Jenže na stará kolena se oženil, protože neměl dědice. S Roisin. Roisin byla mladá, krásná a k nám i mámě se chovala dobře, což bylo vzácné. Pak otěhotněla, porodila syna — Lorcana. A všechno se změnilo. Roisin začala žárlit. Bála se, že Conall a já chceme domhainský trůn pro sebe. A nejen my — nebyli jsme jediní Eremonovi levobočci. Začalo docházet k nehodám, lidé umírali. Mezi nimi i naše máma.“ Hodil větvičku do ohně. „Conall to samozřejmě nevzal moc dobře: věřil, že mámu někdo zavraždil. Udeřil na Roisin, řekl věci, co neměl. Brzy nato za námi přišel otec, že prý by nám dojednal útočiště u krále Brenina v Ardanu.“ Halion pokrčil rameny. „Tak jsme odjeli.“

„Jak nás tam ale můžeš vést, když to ohrožuje i tvůj vlastní život? Z tvých nepřátel se přeci jistě stanou nepřátelé Edany,“ namítl Marrock.

„Žádné místo teď není bezpečné,“ řekl Halion. „Ale vím jistě, že můj otec poskytne Edaně ochranu. Brenina si vážil. Možná nabídne i další pomoc. Nemůžu slíbit, že vojáky, ale ve srovnání s většinou jiných míst to u něj bude bezpečnější. A bude to také daleko mimo Owainův dosah.“

Marrock se zamračil, přemýšlel o Halionových slovech. „Chápu, jak to myslíš. Ale sám bych radši něco dělal, bojoval, místo utíkání. A i když vím, že jsme všichni ztratili hodně lidí, v Dun Carreg jich pořád hodně zbylo, hodně těch, co dosud žijí. Hodně vojáků, kteří by se k nám přidali. A hodně dalších, bezbranných, jako moje Fion...“

Sklopil oči, zadíval se do ohně.

Fion, jeho žena, pomyslel si Corban. To pro něj musí být těžké.

„Moje problémy jsou jenom moje,“ uzavřel Marrock a zvedl hlavu, „a můj úkol je chránit Edanu. I tak ale: utíkat pryč, nechat Owaina, aby jen tak lovil a zabil každého, kdo se ve jménu Edany postaví proti němu, to se mi nelíbí. A pomyslení, že si Owain vysedává v Breninově hodovní síni. . .“ Rty se mu zkrivily úšklebkem a ostatní kolem něj souhlasně zamručeli.

Corban přeskakoval pohledem z Haliona na Marrocka, chápal smysl toho, co říkali oba. Sám se přikláněl spíš k Halionovi — z lekcí na Jeřabínovém poli se bolestivou cestou naučil, že Halion umí uvažovat strategicky a je trpělivý. *Halion věří, že máme větší naději, když se v tuhle chvíli stáhneme a boj nachystáme na jindy.* Jenže Marrockova promluva v Corbanovi jitrila vášně. Část v něm také nechtěla utíkat.

„I mě to vzteká,“ ozval se další hlas. Konečně Edanin. Upírala pohled do plamenů. Po tvářích se jí táhly jizvy tam, kde si je rozdrásala smutkem nad smrtí královny Alony. Propůjčovaly jí divoké, nelidské vzezření. „A chtěla bych mu všechno vyrvat z rukou. Prozatím je však Halionův plán dobrý. Potřebuju čas.“ Podívala se na Haliona a krátce kývla. Kolem všech se pomalu rozhostilo mlčení.

Zapraskaly větvičky a ze tmy, kam nedosahovalo světlo plamenů, se ozvalo chrastění, ze stínů se vynořil jakýsi mohutný tvar. Byla to Bouřka. V tlamě jí povadle visel zabitý jelen.

Prošla družinou a pohodila jelena Corbanovi k nohám, přistrčila ho čenichem blíž a čekala.

„Tak to vypadá, že jsi vůdcem smečky,“ prohodil Halion.

„Pro ni ano.“ Corban položil na jelena dlaň, přijal od Bouřky její dar. Vyťáhl nůž a začal úlovek stahovat z kůže.

Nedlouho nato už si Corban olizoval horký omastek z prstů a otíral si ho z brady. Bouřka mu ležela stočená u nohou a drtila v zubech jednu z kostí, které jí hodili, snažila se vysát dřev.

Gwenith se k němu sklonila a stiskla mu paži. „Je načase, abychom si promluvili,“ pronesla tiše. Anž se na něj podívala, vstala a kráčela pryč, k hranici světla z plamenů. Gar vstal současně s Corbanem a také ji následoval.

Když ji dostihli, Gwenith vzala Corbana za ruku a vedla ho dál do tmy. Pak se posadila k jednomu jeřábu s hladkou kůrou a poplácala na trávu před sebou.

Corban se váhavě posadil, cítil se nesvůj. Nepanovala tu taková tma, jak se zdálo od ohně. Měsíční svit barvil máminy vlasy dostříbrna a hrál jí ve tváři. Většinu obličejů sice zakrývaly stíny, ale Corban viděl dost, aby poznal, že má z něčeho obavy. Hryzla se do spodního rtu. Gar se usadil vedle ní a sledoval Corbana s upřeností, která ho znepokojovala.

„Musím ti toho hodně říct, Corbane,“ začala máma, hlas se jí zachvěl. „Až skoro příliš. Když teď na to přišlo, moc nevím, kde začít...“ odmlčela se.

„Ať je to, co chce, nemůže to počkat?“ namítl Corban. „Všichni jsme napůl osleplí zármutkem a vyčerpáním.“

„Já vím,“ vydechla máma, „ale —“

„Tohle nepočká,“ přerušil ji Gar. „Každým dnem se vzdalujeme pryč od našeho skutečného cíle.“

„Tomu nerozumím.“

„Zaprvé,“ ozvala se máma rozhodně, „si pamatuj tohle. Já tě miluju. Oba tě milujeme. A věz, že ať už jsme udělali cokoli a cokoli ještě uděláme, všechno je to jen kvůli tomu, že nám jde o správnou věc. Ochraňovat tebe a sloužit Elyonovi.“

„Elyonovi?“ zarazil se Corban.

Máma přikývla.

Elyon, Otec všech, nebyl pro Corbana nikdy víc než jen vzdálené jméno, někdo nebo něco, o čem sice věděl, ale co se ho nikdy přímo netýkalo. Vzpomínal si, co mu o Otci všech vyprávěla Brina: že svěřil vládu nad veškerým stvořením do rukou lidstvu a že se po válce o Poklady a po Pohromě od lidí zase odvrátil, že zavrhl vše, co předtím stvořil. Corban si pamatoval i to, co Brina říkala o Asrothovi, temném andělovi ze Zásvětí: jak se touží odít do těla, aby mohl zničit všechno, co je Elyonovým dílem.

Corban se otřásl. „Ale Elyon nás opustil. Nač mu sloužit?“

„Nač?“ Gar zamrkal, vypadal, že mu ta otázka vyrazila dech. „Protože je to náš stvořitel. Protože se vrátí. Protože je to tak *správné*.“

Corban pokrčil rameny. „Proč tady teď sedíme potmě a mluvíme o tom? Co to má se mnou společného?“

Jeho máma se zhluboka nadechla. „Jak víš, dějí se různé věci. Podivné věci — den se o zimním slunovratu změnil v noc, bílí červci se plazí temnotou.“

„To vím,“ odsekl Corban, kterému se vybavilo, jak na něj jeden takový červec zaútočil v chodbách pod Dun Carreg.

„Jsou to znamení, že se něco blíží. Válka bohů.“

Corbanovi přeběhl mráz po zádech, chlupy se mu naježily. *Válka bohů*. Zaslechl už nějaké zvěsti, řeči, nejčastěji od Edany, která špehovala krále Brenina po jeho návratu z rady v Tenebralu. Měl z toho divný pocit už tehdy, ale teď, ve tmě, na lígy daleko od domova...

„Ty jsi jedinečné dítě, Corbane,“ pokračovala máma. „A to nemyslím tak, jak připadají každé mámě její děti jedinečné. Ty jsi jiný. Vyvolený.“

Odmlčela se, dívala se mu hluboko do očí, něco hledala. On si jen připadal zmatený.

„Vyvolený? Mami, o čem to mluvíš? Kým? K čemu?“

„Elyonem. Ve válce bohů máš sehrát svou úlohu. To kvůli tomu tě pronásledoval, od chvíle, kdy ses narodil.“

„Pronásledoval? Kdo?“

Gwenith se rozhlédla, jako by se chtěla ujistit, že se k nim nikdo neplíží. „Asroth,“ odpověděla šeptem.

„Vyvolený, pronásledovaný?“ Úsměšek pohasl Corbanovi na rtech, jen co uviděl její výraz. *Ona tomu vážně věří. Smutek a vyčerpání jí pomátly rozum, pomyslel si.*

Jeho máma jen zavrtěla hlavou. „Tohle všechno jsi měl slyšet od Thanona. Já nevím, jak to říct,“ zamručela, očima zalétla ke Garovi. Po tváři se jí skutálela slza.

Válečník se zamračil, obočí se mu našasila. „Tvoje matka říká pravdu. Pro tebe, Bane, je důležité jedno: abys pochopil, že jsi součástí toho všeho. Součástí války bohů. Co se stalo v Dun Carreg, je jenom začátek. Země vyhnanců se propadají do chaosu.“

Otázky Corbanovi vybuchovaly v hlavě jedna za druhou. Jedna však přemohla všechny ostatní. „Jak tohle víte?“

Gar mávl rukou. „Musíš se toho dozvědět moc. Pro tuhle chvíli, tady, je toho až příliš. Ale na všechny otázky ti odpovím po cestě, pokud to budu umět.“

„Po cestě? Myslíš do Domhainu?“

„Ne, Bane. My se musíme vydat do Drassilu.“

„Cože? Do Drassilu?“ *Do bájného města uprostřed Fornského lesa?* Corban zavrtěl hlavou. Nic z toho mu nedávalo smysl. Vzpomněl si, jak si jednou v Dun Carreg tajně vyslechl rozhovor mezi mámou a Garem. O příjezdu Nathaira a jeho strážce Sumura. I tehdy mluvili o cestě, o Drassilu. Ale to bylo jiné. Všechno bylo jiné. Cywen i táta tehdy ještě žili.

„Ano, do pevnosti obrů. Je nezbytné, abys — abychom — vyrazili do Drassilu.“ Garovou tvář cosi přelétlo. *Tužba?* „Tam budeš v bezpečí.“

„Ale... co ostatní?“ Ohlédl se přes rameno, viděl mihotání ohně, kolem něj temné postavy.

„Je musíme opustit.“

Corban se odtáhl, prudce, jako by dostal políček. *Opustit je.* Ta myšlenka mu připadala nesmyslná, nepředstavitelná. Jejich družina byla to poslední, co zbylo z Dun Carreg, co zbylo z *domova*. A máma s Garem po něm teď chtějí, aby od nich jednoduše odešel. Opustil je, opustil Edanu. Najednou jasně uviděl Jeřabinové pole, ucítil vůni moře ve vzduchu. Vzpomněl si, jak se na poli srotil zástup, když on skládal válečnické zkoušky. Podíval se na dlaň. Jizva, již se zaslíbil krví, vypadala jako stříbrná čára. Zaslíbil svůj život králi a rodu. Král byl mrtev, ale Edana zdědila trůn. Opustit ji by z něj udělalo křivopřísežníka.

„Ne,“ slyšel se říkat.

„Bane,“ namítla máma.

„My musíme,“ ozval se Gar.

„Ne. Všechno, *všichni*, byli zničeni, zabiti, zlomeni.“ Promnul si spánky. „Táta, Cywen...“ Zvedl hlavu a setkal se s máminým pohledem. Po tvářích jí stékaly proudem slzy. „Oni jsou to jediné, co zbylo z domova,“ řekl a mávl rukou k ohni. „Oni jsou teď náš rod.“

„Bane, tohle přesahuje všechny rody, všechna přátelství,“ řekl Gar. Cosi v jeho hlase naznačovalo skrytou emoci, moře emocí, dřímající hluboko

pod povrchem. „Tady jde o to udělat to, co je správné, co se udělat musí, nehledě na cenu. Prosím, věř nám. Musíme pryč.“

„Zavázal jsem se slibem Edaně. Nehodlám z toho udělat křivou přísahu.“ Vstal, pocítil nevolnost, víc už o tom nechtěl slyšet ani slovo. Ani o té šílenosti s Elyonem, ani o Fornu nebo Drassilu a ani o žádném odjíždění. Připadal si, jako by byl přehradou naplněnou k prasknutí. Máma k němu vztáhla ruku, ale Corban ji odrazil a odklopýtal do tmy.

MAQUIN

Maquin následoval Tahira do lesa a téměř se s mladým vojákem srazil, když se Tahir prudce zastavil za Orgullem.

„Co se děje?“ sykl Maquin a pátral po známkách nebezpečí.

Orgull cosi nesrozumitelně mumlal, jen kletby zazněly zřetelně. Ohlížel se po ohních, které se mihotaly v dálce za jejich zády.

„Co se děje, veliteli?“ zeptal se Tahir.

„Ještě nemůžeme odejít,“ řekl velikán a tvářil se u toho, jako by ta slova ani nechtěl vyslovit.

„Proč ne?“ ozvali se zbývající dva současně.

Orgull zkřivil obličej. „Musím ještě mluvit s králem Brasterem.“

„Proč?“ nechápal Tahir. „Nevíme ani, jestli žije.“

Orgull nasál zhluboka do plic. „U Gadraiů jsem strávil skoro polovinu života, ale přísaha mě váže ještě k jinému bratrstvu.“ Dlouze se na ně zadíval, přeměřoval si je. „Braster k tomu bratrstvu patří také. Pokud je byt' jen naděje, že přežil, musím mu povědět, co se stalo. Všichni tři víme, že nemáme zaručeno, že se vůbec dostaneme z Fornského lesa. Máme před sebou dlouhou cestu s nepřítelem hned za zády. Jestli nepředáme zprávu do Isiltiru a Romarovým příbuzným, bude to konec. Jael vyhraje. Nevím jak vám, ale mně se ta představa nelíbí.“

Maquin souhlasil. Myšlenka, že by Jaelovi prošla ta jeho zrada, rozpalovala Maquina vzteky doběla.

„Jakého bratrstva?“ chtěl vědět Tahir.

„Je to spíš úkol,“ odvětil Orgull. „Blíží se válka bohů a ta vtáhne i nás, ať se nám to líbí, nebo ne. Jestli mám pravdu, už nás vtáhla. V tomhle tažení jde víc než o Huneny. Ta černá sekyra...“

Maquin pomyslel na Veradise, jak mluvil o proroctví, o Nathairovi, o Jasně hvězdě a Černém slunci...

Orgull si promnul rukou oči. „Je to už dávno, ale potkal jsem jednoho muže. Vyprávěl mi o tom, co přijde, o tom, co se právě teď už odehrává. Říkal, že jednoho dne bude potřebovat pomoc, v boji proti Asrothovu avatárovi. Zaslíbil jsem se mu, jeho věci.“

„Cože? Jen tak?“ nechápal Tahir.

„Ne, ne jenom tak,“ odsekl Orgull. „Zaznělo toho mnohem víc, ale teď právě nemám chuť to opakovat slovo od slova. Jednoduše mi věřte, když vám říkám, že mě to přesvědčilo — a mě není snadné přesvědčit. Takže teď musím najít Brastera a povědět mu, co se stalo, nebo se alespoň ujistit, že je po smrti. Pochopím, pokud se rozhodnete raději pokračovat dál. Sám si připadám jako pomatenec, když se teď poslouchám.“

„Půjdu s tebou,“ řekl Maquin. „Budu ti krýt záda, když to půjde. Tahire, ty na nás počkej v lese — kdyby bylo nutné rychle prchnout, neměl bys šanci, ne s tou dírou, co máš v noze. A jestli se nevrátíme, budeš pořád mít alespoň šanci vrátit se do Isiltiru sám a říct jim, co se tady stalo.“

Orgull na Maquina chvíli zíral, pak přikývl. „Cením si toho,“ řekl chmurně. „Tak vyrazíme.“ A zamířil zpátky k ohňům.

Proklestili si cestu až tam, kde les začínal řídnout. Viděli přeživší z bitvy rozprostřené po svazích před Haldisem. Ohně plály v trsech, největší se nacházel dole ve svahu. Maquin v jeho okolí viděl spousty mužů s meči trčícími za zády.

Jeharové.

„To musí být Veradisova banda,“ šeptl Orgull.

„Tamhle,“ ukázal Maquin vzhůru do svahu, blíž k lesu. Stál tam velký stan obklopený hrstkou ohňů. Pomalu se plížili blíž, dokud se stan a ohně neocitly mezi nimi a Jehary. Před vchodem do stanu stáli dva vojáci. Oranžový jas plamenů jim olizoval štíty, na nichž se zřetelně skvěl symbol černého kladiva.

„To jsou oni,“ zašeptal Tahir. „Helvethské kladivo.“

„Tak dobře,“ otřel si Orgull vyholenou hlavu, dlaň zachrastila o strniště, „jdeme na to.“ Předal cosi Tahirovi — Romarův meč, uvědomil si Maquin —, pak se narovnal a vyšel z lesa s rukama vysoko zdviženýma. Maquin spěchal za ním, bál se, aby si stráže nespletly Orgulla s nějakým Hunenem, hlavně když měl sekyru obra přepásanou přes záda.

Stráže na ně zavolaly a po pár napjatých chvílích vysvětlování už oba stáli před Lotharem, Brasterovým velitelem. Vyslechl je, chvíli se na ně mračil, pak se otočil na patě a zavedl je do stanu. Strážný jim podržel plachtu a Lothar je uvedl dovnitř.

„Zbraně musíte nechat tady,“ řekl Lothar, vysoký, chytře vyhlízející muž s ostrým nosem a ztěžklými víčky. Ukázal posunkem na vojáka stojícího uvnitř stanu. Maquin jen s velkou nevolí vytáhl meč z pochvy a položil ho na zem, vedle Orgullova meče a obří sekyry. Pak je Lothar zavedl hlouběji do stanu. Na loži tam spočíval muž, podepřený polštáři. Byl veliký, díky svalům i tuku. Rusé vlasy zmáčené potem se mu lepily na obočí. Pravou ruku měl ovázanou popruhem. Braster, král Helvethu.

Vedle Brastera stál další muž, zrovna podával zraněnému králi pohár. Braster si ho vzal, přičichl k němu a zkrivil obličej.

„Musíš to vypít,“ řekl ten muž před králem, „uleví ti to od bolesti a uspíš zotavení.“

Braster si zkusmo srkl.

„Musíš to vypít všechno,“ řekl ten muž, uklonil se a odešel.

„Idiot,“ zamručel Braster k léčitelovým žádům.

Lothar naznačil Orgullovi s Maquinem, aby předstoupili. „Tyhle dva jsme našli na kraji našeho tábora, můj králi,“ uvedl je Lothar. „Patří k isiltirským Gadraiům a tvrdí, že nesou důležité zprávy vhodné pouze pro tvoje uši.“

Orgull udělal krok vpřed a neobratně se poklonil.

Braster stáhl rty úsměvem, když ho poznal, pokusil se vstát, ale pak se mu zkrivila celá tvář bolestí. Zhroutil se zpátky do polštářů, tvář měl bledou.

„Tak to vidíš,“ řekl král, „obr mi rozdrť rameno kladivem a já teď nejsem k ničemu.“ Zamračil se.

„Měl bys vypít ten lék,“ řekl Orgull.

„Chutná jako chcanky,“ zamručel Braster. „Jsem rád, že jste naživu,“ dodal. „Slyšel jsem, že je po vás, spolu se všemi ostatními Gadrai.“

„Byli jsme zrazeni.“ Orgullův úsměv zmizel. „Romar byl zavražděn.“

Orgull králi vyprávěl, co se stalo. Začal smrtí krále Romara a pokračoval bitvou mezi Gadrai a Jehary a Jaelovými štítonoši. Braster celou dobu klel. Lothar stál tiše vedle Maquina, který se na nohou kymácel, cítil se naprosto vyčerpáný. Zkusil si vybavit, kdy naposledy spal. Připadalo mu to jako před celými dny. Zamrkal, snažil se vnímat Orgullova slova.

„Takže Calidus a ten jeho ochočený obr, jo?“ ozval se Braster, když Orgull domluvil. „Já věděl, že si Romar v Tenebralu nedělá žádné přátele, ale ani ve snu by mě nenapadlo, že to zajde takhle daleko.“

„Jde tu ještě o něco víc,“ dodal Orgull. „Ta sekera, o kterou bojovali — myslím si, že je jedním z Pokladů.“

„Cože? A kde je teď?“

„Má ji Calidův obr, nebo měl, když jsem ji viděl naposledy.“

Braster se zamračil. „O tom se musí dozvědět Meical.“

„Moje řeč. Proto jsem za tebou přišel,“ souhlasil Orgull. „Brzy odsud odejdu, ale nemám žádnou jistotu, že se dostanu skrz les...“

„Udělal jsi dobře, žes mi tu zprávu přinesl.“ Brasterovi cuklo ve tváři, když se pokusil posunout. „A víš jistě, že Jael se na tom taky podílel?“

„Viděl jsem, jak proklál Kastella, Romarova synovce,“ ozval se Maquin.

„Jael. Toho zakrslého usmrkance jsem nikdy neměl rád,“ zamručel Braster.

Ozvalo se šoupaní chodidel. To Lothar ustoupil stranou a postavil se za Maquina.

„Otázka zní proč,“ navázal Braster. „Proč to dělat, proč tolik riskovat? Soudím, že máš pravdu, Orgulle. Tohle je dílek větší skládačky. A pokud ano, pak za tím stojí Nathair. Dovede jednat bez okolků, jak ukázal s Mandrem.“ Zavrtěl hlavou. „Odhalili jsme Černé slunce. Co teď? Nejradši bych hned napochodoval do jejich tábora a srazil Calidovi hlavu, ale mám tušení, že by spíš srazil hlavu on mně. Moje vojsko je na kousky — zbylo mi jen pár set mužů. A já, já si nemůžu ani utřít zadek, natož abych máchal mečem.“ Zabubnoval tlustými prsty zdravé ruky o hranu lůžka. „Musím předstírat,

že o ničem nevím, Orgulle, dokud nebudu venku z tohoto proklatého lesa a zpátky mezi svými. A vy dva, vás nesmí nikdo vidět. Co ty na to, Lothare?“

Za Maquinem zazněla dunivá rána. Otočil se a viděl, že strážný, jenž hlídal jejich zbraně, leží zhroucený na zemi. Lothar držel v ruce meč a z toho stékala krev. Vtom se Lothar prosmýkl kolem Maquina přímo k Brasterovi a zabořil meč králi do hrudi.

Braster se otrásl, ve tváři nechápavý výraz, pak se mu do úst nahrnula krev a on se zhroutil do polštářů.

Lothar o krok ustoupil, meč nechal trčet v Brasterově těle. Můj meč, jak si Maquin uvědomil v návalu sílící hrůzy.

„Proč?“ zeptal se Orgull Lothara.

Velitel odtrhl oči od Brasterovy tváře. „Protože Nathair je budoucnost. Tohle nebylo snadné — svého krále jsem miloval. Ale vy jste mu museli říct, co se odehrálo v hrobkách Haldisu. Braster by vytáhl do války proti Tenebralu a to se jednoduše nesmí stát.“ Lothar tasil vlastní meč a zaječel na stráž.

Do stanu téměř okamžitě vešli dva vojáci. Uviděli mrtvého strážného, pak Brastera. Tasili meče a pomalu postupovali k Maquinovi s Orgullem. Zvenčí byl slyšet dusot bot.

Orgull setřásl štít na paži a na oba muže zaútočil. Maquin udělal se svým štítem totéž, na chvíli zaváhal, pak popadl meč trčící z Brasterovy hrudi — svůj meč — a zatáhl. Meč se s mlasknutím uvolnil.

Ohlédl se na Lothara, ale velitel ustupoval. Maquin k němu chtěl přiskočit, ale pak Orgull vrazil do obou postupujících vojáků, štít držel před sebou jako beranidlo. Jeden z mužů odletěl pryč, narazil do sloupu a svezl se k zemi. Orgull a druhý voják se zhroutil v propletenci údů.

Do stanu se hrnuli další muži, vždy po dvou — čtyři, šest, za nimi další. Maquin se vrhl vpřed, zachytil vojákovu čepel tou svou ve spršce jisker. Kopl muže do břicha, ten se odpotácel do dalších, kteří se snažili procpat vchodem do stanu. Shora na Maquina dopadala další čepel. Vykryl úder štítem, a ohnal se vlastním mečem proti muži, který se mu snažil rozkřísnout lebku. Maquinova čepel se do něčeho zakousla, ozvalo se křupnutí, lámaná kost, nejspíš žebra. Maquin vytrhl meč, zuřivě máchal kolem sebe a odrážel další muže, kteří se ho snažili obklíčit, údery teď přicházely z nejrůznějších

úhlů. Podíval se zběžně na Orgulla. Velikán už stál na nohou, voják, se kterým prve zápasil, ležel bezvládně na zemi. Orgull držel v rukou sekyru.

„Skrč se!“ křikl Orgull.

Maquin se vrhl k zemi, ucítil nad sebou závan vzduchu, jak nad ním proletěla sekyra. Ozval se křik, víc než jednoho hlasu. Vystříkla krev, horká tekutina dopadla Maquinovi na obličej.

„Zůstaň dole,“ přikázal Orgull a sekyra zasvištěla znovu. Tentokrát narazila do sloupu, přesekla ho a kolem Maquina se sneslo plátno stanu. Muži křičeli, sténali. Nedaleko vyšlehlo horko, to pochodně zapalovaly látku. Křik nabral na výšce. Cosi popadlo Maquina za paži a trhlo s ním nazad.

„Tudy,“ řekl Orgull a vydal se kolem Brasterova bezvládného těla k zadní části stanu. Cestou srážel další sloupy, plátno padalo, pochodně prskaly a žhnuly. Maquin nakrátko zahlédl Lothara, pak je oddělila látka a dým. Orgull švihl sekyrou proti zadní stěně stanu, prořízl v ní velký otvor a prošel jím do tmy. Maquin ho následoval a pak už utíkali ke stromům.

Byli ještě na mýtině, když se za nimi rozkřičely hlasy, Maquin slyšel i dupot nohou. Srdce mu bilo až v hlavě, přehlušovalo všechno ostatní. Každou chvíli čekal, že ucítí v zádech kopí.

Plíce měl v jednom ohni. Dupot zněl blíž, téměř už u něj, pak se ozval svistot, tupá rána a na okraji zorného pole zaznamenal jakýsi pohyb. Troufl si na letmé ohlédnutí — uviděl tělo ležící na zemi, z něj trčelo ratiště kopí.

Pak už vběhli mezi stromy a obestřela je tma.

„Tudy,“ sykl hlas a to už před nimi stál Tahir a ukazoval mezi stromy.

LYKOS

Lykos prudce otevřel oči, dech měl přerývaný. Na okamžik nevěděl, kde je, jeho ruce svíraly podpěrky židle, na níž usnul. Zamrkal, snažil se rozehnat otálející stín snu — žluté oči, zírají přímo skrz něj — a rozhlédl se. Vrzání a houpání lodní kajuty ho přivedlo zpět. Roztřesenýma rukama si nalil pohár vína. Trochu rozlil, pil lačně.

Nejistým krokem přešel k okénku. Temnotu prořízl paprsek slunečního světla. Výhled vyplňovaly černé hradby Jerolinu, tyčícího se nad jezerem, kde kotvila Lykova loď. Fidele mu nabízela komnatu uvnitř těch černých zdí, ale jako vládce Vin Thalunu nocoval raději na palubě — ta mu byla víc domovem než každé město či dům. Kromě toho, místním lidem nevěřil. Věděl, že své výsadní postavení má jen a pouze proto, že je takovým učinil Nathair.

Vypil ještě trochu vína, přetáhl si meč v pochvě a pás přes rameno, otevřel dveře a vyšel ven, zatímco jeho štítonoš Deinon ho tiše následoval. Spolu pak vyšplhali na palubu, Lykos z toho jasu zamžoural. Pokýval hlavou na několik mužů z posádky. Většina z jeho vojáků mu sloužila mnoho let, bojovala za něj — a před ním za jeho otce.

„Je člun připravený?“ zeptal se.

„Jo, šéfe,“ odpověděl Deinon chraplavým, nezaměnitelným hlasem. Když přijdete v jámách o půlku nosu, jinak ani nemůžete.

„Dobře,“ pochválil si Lykos a vydal se k zábradlí. Přehoupl se přes něj, čile sešplhal po provazovém žebříku a seskočil do veslice, která by pojala tučet mužů. Tam už na něj čekal Thaan, Deinonův bratr.

Lykovi dva štítonoši zabrali do vesel a člun se vydal ke břehu. Nezamířili však přímo do Jerolinu, ale pluli kolem obchodního a rybářského přístavu. Člun najel na pás bahna a rákosí, Lykos vyskočil do stínů a zbytek cesty na souš překonal s cákáním pěšky. Tam se na chvíli zastavil a s obdivem obhlédl lodě vyrovnané u pobřeží. Dvanáct válečných galér s mělkým ponorem, samé štíhlé křivky a vůně dehtu. Byly to první lodě, které dokončili minulý rok na konci měsíce vrány, právě včas, než přišla zima. Lodě pak celou zimu vyčkávaly v tlustém nátěru z dehtu a mechu a teď byly připravené na otevřené moře. S jarem se zahájila stavba dalších a už teď stálo dál na břehu pět koster, dubové bednění začínalo zvolna zakrývat žebra z jedle.

Nathair si přál mít vinthalunskou flotilu a tu také dostane.

Lykos zvedl ruku na pozdrav starému Alazonovi, mistru loďáři, který seděl na zpola postaveném kýlu s palicí v ruce a s hřebíky v puse. Lykos zdráhavě vykročil k pevnosti, odolával touze zajít se podívat do doků, promluvit se svými muži. Měl spoustu věcí na práci a setkání s Fidele stálo na seznamu hodně vysoko. Tahle procházka začala před šestnácti lety, tu noc, kdy se poprvé setkal s Calidem a zpečetil svou budoucnost, a teď nesměl zaváhat.

Všichni tři muži dospěli na silnici vedoucí k jerolinským branám. Mýtina kolem nich teď byla širší, než bývala, jak se stromy z přilehlého lesa kácely na stavbu lodí. Na pláni se shromáždili vojáci, stovky vojáků, cvičících se v Nathairově štítové hradbě. Vypadala děsivě, tady na souši, ale Lykos se jen ušklíbl, když procházel kolem. *Na palubě by to nebylo k ničemu*, pomyslel si, ačkoli hned věděl, že neuvažuje logicky. *Bitva o Zemi vyhnanců se nepovede na moři*. Za tenebralskými vojáky stál shluk stanů, před kterým cvičilo zase svůj boj nejméně dva tisíce Jeharů — tenhle *tanec meče* sledoval Lykos s určitým děsem. Jehary by nebylo snadné porazit. Ještěže bojují na stejné straně. *Prozatím*.

Ohlédl se na válečné galéry na břehu jezera, na válečníky na louce, muže Tenebralu i Jehary z Telassaru. Viděl zemi, jež se chystá do války, a on stál v samém srdci všeho dění. Připravoval se na to téměř dvě dekady.

Branami prošel bez odporu a rychle zdolával uličky Jerolinu, lidé mu ustupovali z cesty. Jakýsi muž stál u stájí, ruce měl zkřížené na prsou a vrhal

na jejich skupinku nevraživý pohled. *Ztělesněná zášť*, blesklo hlavou Lykovi a uložil si do paměti jeho tvář. To tak, aby tvrdou práci celého jednoho života zmařil nůž mezi žebra.

Dveře do tvrze byly otevřené a Lykos vešel, pokračoval přes hodovní síň, pak vystoupal po točitém schodišti do věže a chodby, jež vedla ke královským komnatám. Tady stál púltucet orlích stráží ve svých černých vyleštěných krunýřích a stříbrných helmách — tenebralská elita. Královská stráž byla po Aquilově vraždě posílena.

Fidele seděla za širokým stolem, tmavé vlasy jí rámovaly bledou, krásnou tvář. Lykos sám sobě nedovolil ten přepych, aby zíral na její nádheru, jež se podle jeho názoru blížila dokonalosti i přes vrásky okolo očí a rtů, nádech stříbra v jinak černočerných vlasech. *Nikdy nedej nikomu najevo, že nad tebou má jakoukoli moc*, učil ho otec. Moudrá slova.

Fidele nebyla sama. Za jejími zády stála další orlí stráž. Orcus byl pružný a šlachovitý jako starý strom, tmavé oči mu hleděly z tváře s nosem, jenž byl přeražen víc než jedenkrát. Fidele ukázala rukou a Orcus nalil do tří pohárů tmavé rudé víno, jeden nabídl Lykovi.

„Děkuju,“ zamručel Vin Thaluňan, když usrkł vína a odolal touze pohár vypít jedním hltem.

„Už dlouho jsem nedostala žádné zprávy od syna. Neozval se ti?“ zeptala se Fidele s odměřeným klidem, ale Lykos vycítil cosi pod povrchem, cosi křehkého.

„Ne od chvíle, kdy dorazil do Dun Carreg,“ odpověděl. *Ačkoli další zprávy dostanu mnohem dřív než ty s těmi svými zastaralými postupy*, blesklo mu hlavou. Lykos se pokusil ovládnout zachvění, jak mu myšlenky zalétly k jeho snům, k té cizorodé přítomnosti v jeho mysli, v jeho duši. „Calidus má spleť sítí zpravodajů.“

„Tím jsem si jistá,“ odvětila Fidele, ale nepodařilo se jí skrýt kyselá zakřivení rtů. „Můj manžel i já jsme s Calidem měli tu čest už před dávnou dobou. Ukázalo se... že má *nedostatky*. A kromě toho, Calidus je teď někde ve Fornském lese a bojuje proti obrům, zatímco Nathair je v Ardanu.“

„Calidus je ve velmi dobrém spojení jak díky svým znalostem, tak díky svým zvěďům, má paní. Jsem si jist, že s Nathairem udržuje těsný styk nehledě

na to, kde se oba zrovna nacházejí. Pokud nějakou zprávu ohledně tvého syna obdržím, samozřejmě ti ji předám. Bez odkladu.“

„Děkuju. A jak pokračuje úkol, kterým tě můj syn pověřil?“

„Stavba lodí probíhá dobře. U břehu tvého jezera už kotví dvanáct hotových galér. Druhé doky na pobřeží si vedou ještě lépe. Patnáct válečných galér a sedm přepravních lodí s hlubším ponorem. Postupovali bychom však ještě rychleji, kdyby dodávky dřeva neplynuly tak zřídkavě.“

„Tady přeci máte pro své účely dřeva dost.“

„Dubů a jilmů je opravdu dostatek tady i na pobřeží, v tom máš pravdu. Jenže já potřebuju i jedli a cedr. Ty už se tak snadno nenajdou.“ Odmlčel se a upil opět trochu vína. „Můžu mluvit otevřeně?“

„Jistě.“

„Tvoji baroni, kteří mají tyhle dodávky na starosti, nespolupracují tak dobře, jak by měli. Mluvím konkrétně o Marcellinovi na severu a Lamarovi na jihu.“

„Na severu nastaly obtíže, které mohou mít dopad na zásobovací cesty,“ odpověděla Fidele. „Kurganští obři podnikají nájezdy z horských pevností. Poslala jsem tam Perita, aby to vyřešil.“

„To pořád nevysvětluje vážnoucí spolupráci na jihu,“ namítl Lykos. „A dovol mi promluvit přímo — domnívám se, že Lamar i Marcellin otálejí kvůli tomu, že jsem z Vin Thalunu.“

Fidele se opřela, chladně si ho prohlédla. „Ano, myslím, že máš pravdu.“

Lykos nadzvedl obočí. „Sepsali jsme spolu dohodu, utvořili alianci.“

„Ano, to ano. Ale když mluvíme otevřeně, dovol mi říct jedno: tato situace mezi našimi dvěma národy je nová a staré způsoby myšlení se těžko změní za jeden den, roční období, či dokonce za rok.“

„Dohodu jsme podepsali před skoro dvěma lety, má paní,“ nedal se Lykos.

„Ano. Ale tomu předcházelo nepřátelství trvajících celá desetiletí.“

„Ne za mé vlády,“ odsekl Lykos najednou ostře. Cítil, jak v něm vyšlehl vztek. „A ti, co vládli tehdy, no...“ Odmlčel se, zatahal se za železný kroužek vpletený do vousů, jeho léty ověřený způsob ovládnání vlastního hněvu. „Buď ohýbali kolena, nebo si nechávali srážet hlavy z ramenou.“

„Bud' jak bud'“ řekla Fidele se zamítavým mávnutím ruky, „naše dva národy mají svou historii. Lamar ze všech nejvíc sloužil jako val proti vašim nájezdům v minulosti. Viděl mnoho prolité krve a není z těch, co odpouštějí snadno.“

„Pravda. Lamara dokážu pochopit. Jenže co Marcellin? Ten vládne v Agulasu, nikdo jiný z Tenebralu nemůže být od Tethyského moře dál. Je si ale blízký s Peritem, jak věřím...“ Zbytek nechal Lykos nevyřčený. Věděl, že Peritus, Aquilův velitel, nebyl přítelem Vin Thaluňanů, že proti nim dokonce otevřeně mluvil, třebas teprve poté, co Nathair odplul na západ. Bylo dobré dát Fidele najevo, že Lykos není žádný hlupák, že rozumí něčemu z politiky a lidí téhle země.

„Promluvím s nimi,“ navrhla Fidele. „Avšak i já jsem slyšela různé zvěsti o tvých lidech, o jednání, které brání porozumění mezi námi, a jak věřím, Lamar s Marcellinem si určitě vyslechli tytéž zprávy co já.“

Lykos si povzdychl. Měl pocit, že ví, co přijde.

„Mluvím o těch vašich zápasnických jámách.“ Rty se jí zkrivily odpořem. „Ve své vlastní zemi si své zvyklosti ctíte, jak chcete, ale tady v Tenebralu je nepřijatelné, abyste pro vlastní pobavení nutili zápasit své zajatce, otroky.“

Zápasy v jámách tvořily součást vinthalunských tradic, od dávných dob k životu na všech třech ostrovech patřily. Muži mohli v jámách skončit mnoha cestami — zajati na výbojích, jako trest za prolitou krev, dokonce i po velmi těžké noci s kostkami a vrhací deskou. Ven z jámy však existovala pouze jediná cesta, a tou bylo probojovat se na svobodu, zuby i nehty, když to bude nutné. Když skončila válka mezi ostrovy a Lykos byl prohlášen vládcem Vin Thalunu, oblíbenost zápasů jen stoupla. Jeho lid nebyl stvořen pro mír, a když vojákům nekynul výhled na pravidelné bitvy a nájezdy, potřebovali něco, co jim zabrání obrátit se proti sobě navzájem. Jámy působily jako zábava i rozptýlení zároveň. Lykos se pokusil zápasy na určitou dobu omezit, dokud Vin Thaluňané přebývají mimo vlastní hranice v Tenebralu, protože mu bylo jasné, že místní budou proti zápasům nejspíš vznášet námitky. Jenže nárůst napětí mezi vojáký byl jako osina v zadku, takže zápasy zase dovolil. Potají, jak se domníval.

Pokrčil rameny, protože se nechtěl dopustit přímé lži, jež by se mohla později obrátit proti němu. „Ty zvěsti prověřím.“

„Oba víme, že to nejsou jen zvěsti,“ odsekla Fidele a předklonila se v křesle. „Ty sám ses jednoho z těch zápasů účastnil před pouhými deseti dny. Tenhle barbarský zvyk se uvnitř tenebralských hranic odehrávat nebude. Očekávám, že tomu učiníš přítrž.“

„Měl jsem za to, že zde vládne Nathair,“ vyhrkl dřív, než se stihl zastavit.

„Nathair tady není a já vládnu místo něj,“ odvětila Fidele.

„Samozřejmě,“ zamumlal Lykos a nalil si další číši. *Prozatím.* „Zajistím, aby jámy zůstaly jen na ostrovech.“

Fidele naklonila hlavu. „A já zajistím, aby ti plynulo dřevo bez prodlev.“

„Jak to šlo, šéfe?“ zeptal se Deinon.

Lykos se na svého štítonoše zamračil. Kráčeli po silnici kolem louky, vraceli se na břeh jezera. Lykos už tak dost těžko snášel rozkazy od Nathaira, od někoho tak mladého, že by to mohl být jeho syn, a to i přesto, že věděl, že nemá na výběr, přinejmenším ne nyní. Ale od Nathairovy *matky, ženy*... třebaže se na ni tak rád díval...

„Víš o těch jámách,“ zamručel.

„A to vadí?“ zeptal se Thaan.

„Samozřejmě že to vadí. Tihle suchozemci jsou změkčilí. Chce, abych jámy zavřel.“

„Chlapům se to nebude líbit.“

„Ne, to ne.“ *A mně taky ne.* „Proto jámy zůstanou otevřené. Jen na to musíme trochu chytře, nic víc. Nezápasit tak blízko k Jerolinu, ne tak často. Alespoň po nějakou dobu.“

„Dobře,“ řekl Deinon. Vzduch mu při řeči hvízdal skrz znetvořený nos. „To by mě nikdy nenapadlo, že si necháš kázat od ženské, co je co — bez ohledu na to, jak pěkně se na ni kouká.“

„Bacha na jazyk,“ varoval ho Lykos a vrhl na něj ostrý pohled. Celé to bylo mnohem složitější, než si původně představoval. Dobýt ostrovy šlo mnohem snáz než všechno tohle politikaření — bylo to krvavější, to ano, ale zato prostší. Zvedl oči, den dávno přesáhl poledne.

„Jsi v pořádku, šéfe?“ zeptal se Thaan.

Brzy zase přijde noc. Proč plyne každý den tak rychle, proč se každá noc tak vleče? Ucítil v břiše uzel strachu, když pomyslel na noční mury, o kterých věděl, že se jim nevyhne, a to ho znovu rozezlilo. Jak by mohl svému štítonoši přiznat, že se bojí tmy?

Zbytek dne strávil v doku. Nejprve prohlížel již hotové galéry, pak se ztratil v rytmu ruční práce na nových lodích. Když zapadalo slunce a nořilo se za daleké hory, střídal se s Deinonem u vesla cestou zpátky k lodi kotvící na jezeru. Bolest svalů v zádech mu byla skoro příjemná.

„Jak dlouho tu zůstaneme, šéfe?“ zeptal se Deinon.

„Možná ještě tak týden. Ať má Alazon připravené všechno, co potřebuje, pak zpátky na pobřeží a prověříme druhý dok.“

„Smilování,“ zamručel Thaan za ním.

Smilování je pro hlupáky, pomyslel si Lykos, který téměř slyšel, jak mu ta slova šeptá do ucha jeho teď už mrtvý otec. „Nejde ti snad pod nos tenhle snadný život?“ zeptal se nahlas.

„Radši bych tříštil lebky a sázel na jámy,“ zahučel Thaan.

„Se zápasý toho teď moc nezmůžu,“ odvětil Lykos. „Ale tříštit lebky. . .“ Něco v tom, co Fidele řekla při jejich setkání, mu nedávalo pokoj celý den. To proto ho strávil s dřevěnou palicí v ruce — práce mu pomáhala myslet. Dopluhi k lodi, uvázali člun a vyšplhali po žebříku na palubu. Většina posádky spala na břehu s přísným zákazem trávit čas v jerolinských putykách. Pár pomocníků tu však přesto zůstalo — na palubě bylo pořád co dělat. Lykos se rozhlédl, dobře si prohlédl každou tvář. Pak uviděl, koho hledal.

„Jeden z vás dojde pro Jace, přivede mi ho do kajuty,“ rozkázal s pokývnutím hlavy, pak se otočil a zašel do podpalubí, aniž se ohlédl.

Netrvalo dlouho a ozvalo se zaklepání na dveře. Vstoupil Deinon, za ním Jace. Thaan zůstal na chodbě a zavřel dveře.

„Dej si víno,“ uvítal ho Lykos a vrazil mu do ruky pohár.

Jace si ho vzal, úsměv samá dáseň a zuby, a napil se, ačkoli jen málo. Na palubě nebyl dlouho, jen deset dní. Místo u vesla si vysloužil při posledním zápase v jámě, na který se přišel podívat i Lykos. Lykovi se líbil, líbil se mu